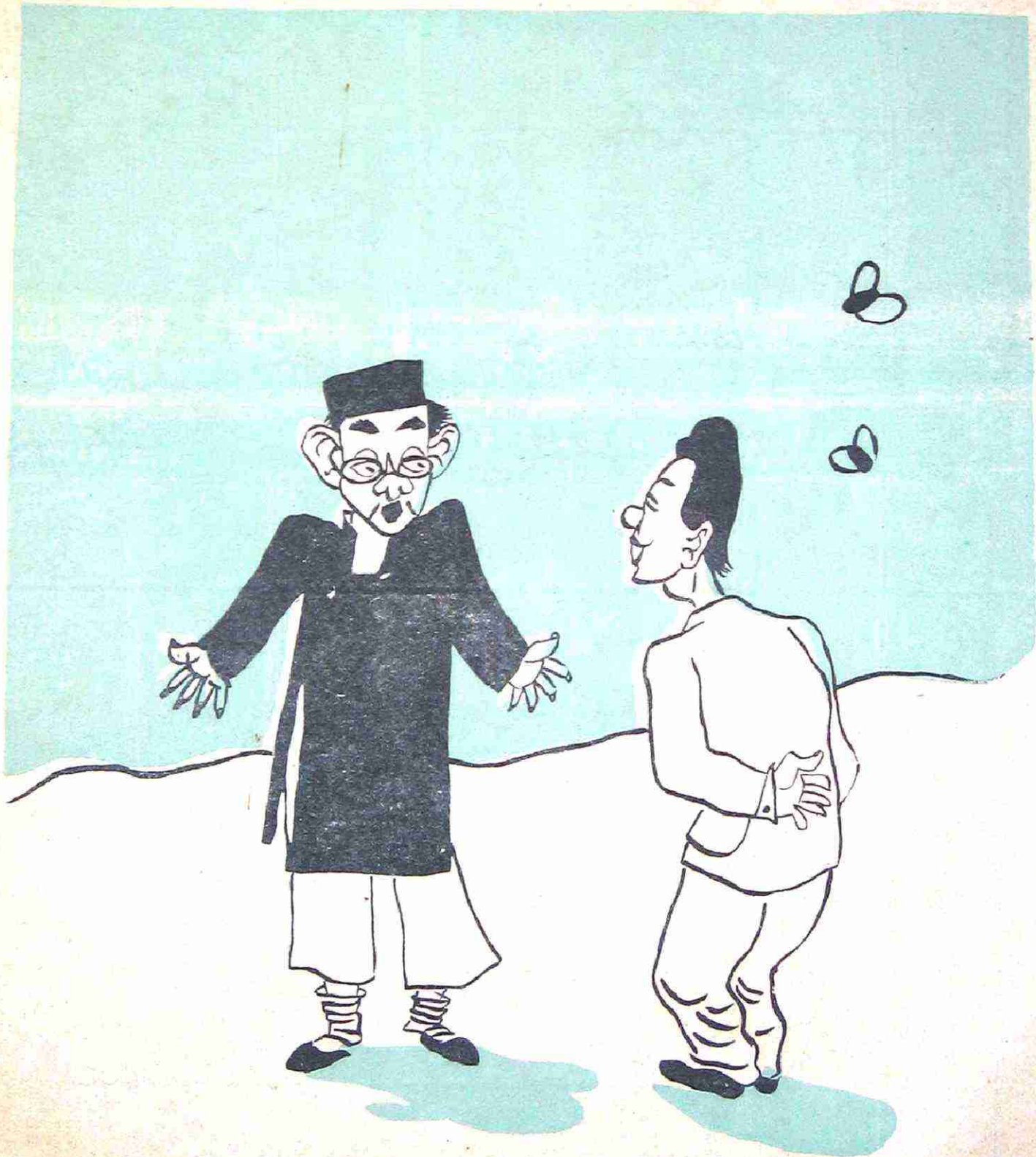

NGAY TAY

NĂM THỨ NĂM - THỨ BẢY 11 MAI 1940 - SỐ 207 - GIÁ 0p.12

TÒA SOẠN VÀ TẠP SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH - TẾT : 874

- Sao độ này anh không đến nhà báo chơi ?
- Suốt một tháng nay nhà báo đóng cửa im ỉm thì tôi còn vào lối quái nào được !

Đã có bán khắp nơi

MỘT THÁNG VỚI MA

Truyện người ở với ma, rất ly-kỳ, rùng rợn.

Ái nhát gan, yếu bóng vía xin chờ có đọc những khi đêm khuya thanh vắng.

Điều thuyết của Lưu-Trọng-Lưu, nhà In Lê Cường, Hanoi xuất bản, gần 100 trang, giá 0p.25, in rất đẹp. Ở xa gửi mua bằng tem thư cũng được.

NHƯỢNG TỔNG

Bảng đi từ hồi « Thực nghiệp dân báo » được quốc dân hoan nghênh đến nay chúng ta mới lại sắp được đọc văn của ông Nhượng Tống.

Với vấn tài của ông Nhượng Tống chúng tôi không còn phải thêm dặt nhiều lời gì nữa, nhưng tưởng cũng nên nói rõ rằng : Cuốn Tiểu Thuyết « Lan Hữu » của ông Nhượng Tống viết hồi gần đây, nhà in Lê Cường in sắp xong không có truyện gì thuộc về chính trị. Cái là một quang đời và một cuộc tình duyên lắt léo của tác giả kể lại với chúng ta. Nhưng khi đọc LAN HỮU tất chúng ta phải say mê đắm đuối với những người trong truyện hơn những khi chúng ta đọc *Tổ-Tâm* và *Hồn-Bướm*... LAN HỮU hơn 200 trang, giá 0p.50 hàng tư tây này sẽ có bán.

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cối, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tầm-giê cây giâm, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quý-giá theo trong bài thuốc Trường-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu la, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngó hăng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tinh, sinh huyết, nhan sắc quang-nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người yếu đau nhức kể dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-tích, bệnh ho, hen, suyễn, bệnh thổ, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng của mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di-tỉn, mộng-tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sấu, kinh không điều, ra khí hư, những người đại-tiền không đều, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35, ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bổ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (apertif) rất quý, để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc như đun thì ngâm, thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chính-phủ chúng nhân, của nhà thuốc Hồng-Khê

Nhà thuốc Hồng - Khê

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng hội-tinh vàng và bằng cấp bậc khen. Mua thuốc Hồng-Khê, xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay có chính-phủ chúng nhân kéo làm thuốc giả. Có biểu sách Gia-Đình Y-đọc và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang. Có gửi tỉnh-hóa giao-ngân đi các nơi.

LU'ÔNG NGHI BỔ THẬN LE HUY PHÁCH

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bại thận : đau lưng, mờ mắt, ù tai, rức đầu, tiểu tiện vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tiểu ngược, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tinh vì uống phải nhiều thuốc cũng phải làm bại thận khi mà sinh ra đau lưng như bẻ, ù tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, ướt quí đầu...

Các bệnh kể trên đều dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết - sinh khí cố tinh, khôi bại thận, khôi di tinh, khôi mộng tinh, khôi hoạt tinh, khôi bệnh liệt dương, chắc như vậy !

Lương nghi bổ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bổ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp

Đàn bà bất điều kinh

Dùng thuốc Lê huy Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỨNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bất điều kinh, khi lên tháng, khi xuống tháng, huyết ra tím đen, có khi ra khi hư nữa. Trong người bần thần mỗi mệt, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ù tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chứng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai nghén.

ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 giá 1p.00 - Các cô kinh hành sai hẹn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhợt nhạt, dùng Điều kinh bổ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hẹn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khổ hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu !

Một thứ thuốc lạ hoàn toàn linh nghiệm, hay hơn hết thấy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có tác dụng chữa các bệnh Lậu : không cứ là kinh niên hay mới mắc, tức buồn hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khổ hoàn này hiện nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHÁCH

19 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giò) - Hanoi

Chạy các tỉnh | Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mên đều đều cũng đều có đại-lý bán để các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phách

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mất bệnh sán, hay đau bụng vất, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau đi ngoài thường theo ra con trắng như sán mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trứng sán ngày một nhiều ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mất thiết mang, uống thuốc này 10 ngày trong hai giờ, ra ngay con trắng dài 12 thước, khối bằng. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiện con voi) giá 0p.70 mỗi lá thư thật kéo nhằm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhón hay trẻ con, mắc bệnh run đũa hoặc run kim, hay tra nước rã, đói hay quên ăn bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải lấy. Giá mỗi gói 0p.20

Thuốc bỏ dạ dày

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho hơi bỏ dạ-dày, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chứng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: Đau dạ-dày: ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giả cách, uống thuốc này một hộp hết ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p.00. Các thư thuốc kẻ trên biển có bán tại

Nhà thuốc THANH-XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón - Hanoi

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua liền bẻ giáo ngân

Đại-lý: - Hải-phong: Mai-linh. Nam-dịnh: Việt-long. Hải-dương: Quang-huy. Bắc-ninh: Vĩnh-yên. Sơn-ây, Tổng: Quý-lợi. Việt-tri: Vạn-lợi, phố Việt-lợi. Vĩnh-yên: Ngọc-tân. Phúc-yên: Thanh-phong. Phú-thọ: Tế-bồa-đường. Hà-dong: Thanh-xa cửa chợ. Hồng-gay: Đại-Thành. Thái-nguyên: Quảng-thành. Hòa-bình: Kim-long, phố Đông-nhân. Thanh-bá: Thái-lai. Ninh-bình: Ích-trí và đại lý rợa Vạn-rân. Vinh: Sinh-huy. Huế: Đức-thành. Việt-nam: Việt-hóa. Ứng-bý: Mai-linh rợa Veracruz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

Muốn được khỏe mạnh

Đã đọc thái quá rất làm hại sức khỏe, tại cơ thể bệnh phong tình (lậu, giang-mai, hạ-cam, hột-xà-l, d-tình, thiên-trụy). Các ngài đã biết chớ vội chán nản, cần giữ vững lấy tinh-thần vì nên tin ngay đến

ĐƯỢC THỌ ĐƯƠNG

131 - Route de Huế - Hanoi

mà chữa và uống thuốc không những được khỏi chắc chắn mà lại bồi đắp được sức khỏe. Tiêu dễ uống không công phạt, không hại sinh dục. Thuốc lậu 0p.60 một hộp, uống một ngày; giang-mai 0p.70; hạ-cam 0p.30 v.v.. Nhà thuốc còn chế nhiều thuốc thần hiệu để chữa khi-bur, bạch trọc, phòng tích, đau dạ dày v.v..

Có đại-lý ở các tỉnh.

Phòng-tích và Phạm-phòng hay là đau dạ dày

THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG DƯƠNG GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LẮM.

CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi bần, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chán tay, bị lác nám sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bữa uống 0p.25. Liều hai bữa uống 0p.45.

VŨ-VĨNH-TÂN, 80 tư Kim tiền năm 1926 178 bis Lachtray, Hải-phong

Đại-lý phát-bán toàn tỉnh Hanoi: AN-HÀ, 13 Hàng Mã (Cửa) Hanoi

Đại-lý phát-bán khắp Đông-dương: NAM-TÂN, 100 phố Bonnal, Hải-phong

Có tỉnh 100 đại-lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Cao-miền và Lào có treo cầu biển trên.

Xem bệnh không mất tiền

Ở phố Hàng Bèng số nhà 81, nhà trong có ông lang Quất hiên VŨ DUY-THIỆN theo lối tổ truyền không có mở cửa hàng lờ loẹt chỉ chăm nghiên cứu sách thuốc, chữa cả nội ngoại khoa, ai có bệnh gì xem mạch kê đơn bốc thuốc rất cần thận.

Có môn chữa lao khải rất hay, người đàn bà phải bệnh sản môn ho dặng, sốt chiều chữa rất công hiệu, nhà nghèo cho đơn không lấy tiền.

AI hỏi gì để thư: VŨ-DUY-THIỆN

81, Phố Hàng Bèng - HANOI

Các bạn chờ ngại đợi chờ năm ba xu...

Hãy mua BRILLANTINE CÉ CÉ

Mã chai xê được vào ý

It's not only a cosmetic product

Đặc biệt Dầu Trây

Chai không rung lắc

Không sinh gầu

Không thơm rất lịch sự

Chú bán

Khắp các cửa hàng tạp hóa lớn trong ba kỳ

CHỌN SÁCH MÀ ĐỌC

MỜI XUẤT BẢN:

Cô gái giặt sà giá 0\$85

Tức là bộ Tây-Thị tiêu-sử do ông Phạm-lê-Tiếp dịch. Cuộc chuyện tả rõ Tây-Thị từ lúc còn nhỏ ở nhà quê, cho đến lúc khôn lớn đi theo Phạm-Lãi phiếm du Ngũ-hồ!

Đọc « Cô gái giặt sà », người ta tưởng như sống ngay bên cạnh Tây-Thị. Đọc « Cô gái giặt sà » người ta hiểu rõ hết tâm sự của Tây-Thị Trong chuyện lại có cả bài thơ của Tây-Thị tập làm trong lúc bóng mát ở hồ sen, và cả bức thư của Tây-Thị gửi cho tình nhân khi xa vắng. Chuyện diễm tình mà lại có đủ cả trung, hiếu, tiết nghĩa!...

Đời vô định giá 0\$40

Tiểu-thuyết của Phạm ngọc Khôi. Vì được nhiều độc giả hoan nghênh nên đã in lần thứ hai. Trước khi in ông Khôi nói:

«... Nếu đưa 10 người xem thử mà thấy 9, 10 người khen thì hãy nên. Nếu còn đến 2, 3 người chê thì không nên in...»

Ông Lê trảng K'ều nói:

«... văn ông Khôi viết cần thận...»

Ông Cuồng-Sỹ nói:

«... văn « Đời vô định » không chê được...»

Ông Thiệu-Hùng nói:

«... Cuộc «Đời vô định» được hoan nghênh vì có câu: «... Cuộc sống của chúng con trai là phải chìm nổi như cánh bèo mặt biển, phải lung lạc như thú rừng, phải rậm rạp như phong ba bão táp; nó không thể lặng lẽ như mặt nước hồ, im lìm như cánh đồng hoang, hay du dương như tiếng đàn cầm trong phòng khuê nữ...»

Hãy đọc: **Đời vô định** của P. N. Khôi

Cuốn « Giang Sơn vắng chủ » của Tam Lang bị kiểm Duyệt bỏ nhiều quá nên không in được, các bạn lượng thứ. Đang in một cuốn rất có giá trị đề đền đáp lòng tin yêu của độc-giả.

Ở xa Mua sách bằng timbres, gửi thư về.

« EDITIONS CHOISIES »

Publication mensuelle des œuvres littéraires Anamites

BUREAU: 62, RUE TAKOU - HANOI

— Mời ngày nào chị còn ho xù-xù, mà nøy đã ra hát được rồi à!
— Em mất bạc trăm rồi đấy, mà không khỏi, may có người mách đến VŨ VĂN-VĂN 86 hàng Bèng thì em mới được như vậy.

CUỐN SỔ

Nam kỳ. — Ni-cô Điện Lý bị nạn ô tô phải mang vào nhà thương. Trong khi băng bó, một thầy khấn hộ bết được cô là trai giả gái. Sư già gái bại lộ, có người bảo vì thầy khấn hộ quá tò mò. Nhưng nhiều người tin rằng chỉ tại trong nhà thương người ta để cậu Điện Lý nằm cùng buồng với rất đàn bà con gái.

Bắc kỳ. — Dưới mắt Phật, một sư ông đang gõ mõ tụng kinh, không biết nghĩ thế nào cảm ngay rùi mõ cù vào ngực một bà vải trẻ. Lý dịch bắt va và kéo sư đến cửa quon. Nhà sư khai: trong khi hoa mắt đọc kinh, đã tưởng chỗ ngực bà vải có hai cái mỡ nên mới đưa rùi ra nện.

Phước yên. — Ông Thống Dị mời một vị sư ông về tụng kinh cho đàn cúng thêm trọng thể. Đọc xong mấy vở kinh và xong bữa rượu ngon đêm tối, sư ông nghĩ đến chuyện đưa xác thịt lên cõi nạt bàn. Người tu hành ben lân vào buồng Thị Nhan, em dâu ông Thống mà người đã lấy mất gạo gùng trong buổi lễ. Phòng tối chấp choàng, nhà chùa mờ phải đường bà Thống. Bà la ầm ỹ. Sư ông vừa ôm đầu vừa chạy.

Quảng yên. — Lý dịch làng Yên cư mới bắt được sư ông Phạm Văn-Hợp để điệu lên quan Về tội nhà chùa đã mượn chuông của chùa làng bản đi rượu, phien, gái rồi trốn.

Tuyên Quang. — Sư ông Uyên tu ở chùa Tràng Quang mới bị bắt giam vì đã thủ mưu trong vụ trộm số tiền làm chay 95p, sư cụ chùa ấy đã cất trong hòm.

Hanoi. — Một ông sư Tàu mới đi đầu bay sang, diễn thuyết cho Hội Phật Giáo tại chùa Quán Sứ. Nghe đâu diễn về những thâm lý cao siêu của sự tu hành.

của TÔ-TỬ

CHUYÊN

Đi đâu mà vội.

NHỮNG cô ả đào, hoặc mồm mím như búp bê bằng bột, hoặc gầy như liễu, mà ai cũng có thể được nghe lời thổ lộ lúc canh khuya, có ai ngờ đâu rằng cũng có can đảm... can đảm chỉ yêu có một người.

Ấy thế mà họ có can đảm nhiều mới lạ.

Gần đây, ở tỉnh Đông, có một cô đào hát tên là Thị-Lan, nhan sắc tuy không

làm Tây Thi mất vía, nhưng cũng có thể tạm cho lãng chơi mất tiền được. Vì thế nên từ ngày đào Lan sang Cáp-thương kiếm ăn, cái lưng eo, đôi vú dãn của cô đã lọt vào mắt một khách đa tình: một ông lý. Hai bên đi lại, rồi chỉ biết thế non, anh chị đã hóa ra đôi nhân tình khăng khái.

Cuộc ái ân đương đắm thắm, thì bỗng khách có công việc phải đi xa, không thể ở lại cùng ai xum họp. Một ông lý mà phải đi xa đến nỗi bỏ cả việc làng, và điều cần hơn, bỏ cả một cô nưần tình mồm mím: thật là khó hiểu. Trừ phi ra ông lý phải đi vào phòng của bà lý.

Dã sao, ông lý cũng vác triện ra đi, khiến cho đào Lan thất vọng ngàn ngờ, khóc than mãi rồi nhất quyết cũng ra đi. Đào Lan liền thuê xe ra cầu Phủ lương, rồi đến đó, rút mũi xoa dầm lệ và một lọ nước hoa ra đưa cho phu xe thay vào tiền xe và luôn

tiền để làm kỷ niệm cho anh ta. Đoàn đào Lan đi thẳng ra giữa cầu, gieo mình xuống giòng nước, toan rút nợ đời. Nhưng người phu xe hoảng hồn, có người đến cứu được cô ta thoát chết.

Ấy thế là tự tử không xong, đào Lan lại trở về làm ả đào vậy. Chắc là khối tình cô trút xuống sông, từ nay cô ta lại có thể sống sung sướng mang một khối tình khác. Ừ, tội gì mà vội chết. Ở đời nào có phải chỉ có một ông lý Cáp-thương mà thôi đâu. Còn ông lý Toét nữa kia!

T. Văn

Tin tức

AI không thấy rõ rằng độ này các báo hằng ngày tranh nhau dữ dội về tin tức? Tôi được một ông chủ báo mời: làm ngo cho biết độ sự bực bội của ông, vì ngày hôm ấy một tờ báo hằng ngày đã đăng một tin quan trọng ở một tỉnh xa mà báo ông không đăng. Ông ta phàn nàn: « Tôi rõ khổ quá! Cái tin này người ta có gửi về cho tôi, mà chỉ tiết còn vài dòng, thì mi hơn nhiều, thế mà tôi bỏ đi, tưởng là không đáng đăng.»

Mà sự thực thì cái tin ấy không đáng đăng một tí nào. Có gì đâu, hai người đàn bà cãi nhau, chửi nhau, rồi chông họ bênh họ đánh nhau bị thương. Có thế thôi.

— Có thế thôi, lời ông chủ báo hằng

ngày, nhưng đọc giả sẽ so sánh, sẽ đối chiếu mấy tờ báo hằng ngày và sẽ cho rằng bao của tôi ít tin tức hơn tờ báo kia.

Tôi tức cười lắm. Nhưng cũng ao

Quả Hanoi (tiếp theo)

PHỞ là một thứ quả thật đặc biệt của Hanoi, không phải chỉ riêng ở Hanoi mới có, nhưng chính là vì chỉ ở Hanoi mới ngon. Đó là thứ quả suốt ngày của tất các hạng người, nhất là công chức và thợ thuyền. Người ta ăn phở sáng, ăn phở trưa, và ăn phở tối.

Phở bán gánh có một vị riêng, không giống như phở bán ở hiệu. Các gánh phở có tiếng ở Hanoi đều được người ta đặt tên và tưởng nhớ: phở Ga, phở hàng Cót, phở Ô Quan Chưởng, phở Cửa Bắc, v...v...

Bấy giờ nhiều tài năng trẻ trong nghề phở mới nhóm lên, và trái lại những danh vọng cũ trên kia không chắc có còn giữ được chương vị xứng kỳ danh nữa. Có người nào thử chịu khó đi khảo nếm lại một lượt xem sao? Một vòng quanh Hanoi bầy vị phở, chắc có lắm điều mạo, chất, chua, cay đấy.

Hanoi...

36 PHỞ

Nhưng có một nơi phở rất ngon mà không mấy ai nghĩ đến và biết đến: ấy là gánh phở trong nhà Thương. Trong nhà thương vốn có một bà bán các thứ quả bánh ở một gian hàng dựng dưới bóng cây. Cái quẹo bán bánh đó là quẹo riêng của nhà bà, có từ khi nhà thương mới lập Bà là người ngoan đạo, nên tuy ở địa vị đặc biệt đó, bà cũng không bắt bi mọi người và ăn lại quá đáng. Thử gì bà bán cũng ngoan lành, già cả phải chăng. Nhưng gánh phở của bà thì tuyệt: bát phở đầy đặn và thơm lất, do hai con gái bà làm, trông thực muốn ăn. Nước thì trong và lúc nào cũng nóng hổi, khói lên nghi ngút. Rau thơm tươi, hồ tiêu bắc, giọt chanh cốm giắt, lại

XA GẦN

đi một câu cho có chuyện :

— Ông cầu gì, ông đã có nhiều tin khác kéo lại.

Ông ta buồn rầu đáp :

— Nhưng về vùng xảy ra việc đánh nhau kia, thế nào báo họ cũng bán chạy hơn báo tôi vài chục số. K. H.

Chi tiết

Những chi tiết của một tin vật báo giới cũng quan trọng đối với độc giả. Chính cái tin vật ấy thì không cần quan trọng. Một việc lường đảo chẳng hạn thì ngay nào chẳng có, đọc giả nghĩ ngay thế khi nhắc thấy cái đầu dê, chắc tại nhận tiền rồi không nộp hàng, hay vay nợ chưa trả đã thế bèn

rằng đã trả rồi mà chủ nợ không giao lại, vãn tự. Nhưng cái tin ấy dài những gần một cột báo ; đọc giả đoán ở trong tất có nhiều chi tiết lắt léo, oái oăm, nên vội vàng phải đọc và, y như rằng, phải lấy làm bằng lòng.

Vì người lường đảo là con ông hàn X..., có dính cơ, có điều sản, là con gọi ông cử Y... là cậu, ông cử này thơ từ lối lạc, lại là cháu gọi bà B... là cô ruột ; bà này có một người con gái năm nay mười tám tuổi đã bỏ nua đi mất một đạo, việc mà « bản báo » đã tường thuật trong một số báo gần đây...

Chưa hết. Việc lường đảo, nghe đâu có dính líu với cô M... Cô này là con ông bà N..., trước có vay ông hàn X... một món tiền một trăm. Rồi kể một trang « chi tiết » về cô này...

PHU'Ồ'NG

điêm thêm một chút cá cưỡng, thoáng nhẹ như một nghi ngờ. Mà nhân tâm tùy thích, nhà hàng đã khéo chiều : ai muốn ăn mỡ gấu, có muốn ăn nạc, có, muốn ăn nửa mỡ nửa nạc cũng có sẵn sàng.

Cứ mỗi buổi sáng, từ 6 giờ cho đến 7 giờ, — chỉ trong quãng ấy thôi, vì ngoài giờ là gánh phở hết —, chung quanh nơi nước phở, ta thấy tùm tùm năm sáu các bệnh nhân đàn ông và đàn bà, các bác gác sao, các thầy y-tá, và cả đến các học sinh trường Thuốc nữa. Chứng ấy người đều hợp lòng trong sự thương thức món quà ngon, náo cách ăn phở lên đến một nghệ thuật đáng kính.

Từ khi hết bệnh ra khỏi nhà thương,

Những chi tiết. Độc giả người mình là những hàng người nhân rồi làm. nhân rồi quá, nếu không có nhiều tin vật với những chi tiết dài dòng cho họ coi, họ sẽ tiếc ba đồng xu bỏ ra « mà chả có quái gì để đọc ».

Chỉ là một điều : sao những người nhật tin tức cho báo hằng ngày không biết bịa đặt ra những chi tiết ? Phải chăng họ kém tưởng tượng ?

Nhưng biết đâu họ đã không bịa đặt ra nhiều rồi mà mình không lưu ý tới ? K. H.

Người ấy bị giết đây

MẤY hôm trước chúng ta đã đọc ở các báo bài : « Chết chết xe lửa, tự tử hay bị ai giết ? » Đó là một câu hỏi mà trong số báo mấy hôm sau nhà làm báo đã trả lời : « Theo cuộc điều tra của chúng tôi, thì vụ này chỉ là một vụ tự tử. Vì người ta còn nhật được một cuốn nhật ký... của người bất hạnh. »

Cuộc điều tra của các ông biết, đâu không sai, vì theo cuộc điều tra của chúng tôi, thì cuốn nhật ký kia kể giết người đã mạo ra đây. Chứng cứ rõ ràng lắm : trước hết chữ viết không phải chữ viết của người bất hạnh. Lại điều này : trong túi áo người bất hạnh

có cái một cái bút chì, thế mà chữ trong nhật ký lại do một quán bút máy viết ra... v.v...

Cứ điện vào ấy và thêm nhiều « chi tiết », cho thực nhiều chi tiết vào một tờ báo hằng ngày có thể cướp độc giả của bạn đồng nghiệp đã như hờn. K. H.

người viết bài này không được ném cái vị phở đặc biệt ấy nữa. Lắm lúc nghĩ đến cứ muốn giả mình ốm lại để được thưởng thức lại vị phở nữa. Hay, ịch kỷ và phải lễ hơn, mong có người bạn nào ốm nằm nhà thương để mình có cơ vào ăn phở từ sáng sớm.

Cùng một thứ quả nước và mặn như phở, Hanoi còn có hàng mi và mần thần. Hai món này chắc hẳn là món ăn của người Tàu, cho nên hễ người Tàu làm thì ngon hơn, cũng như họ làm ngon nhiều món khác.

Cái chí của người annam ta cũng khác : món quả bán thì cứ muốn bán cho rẻ và nhiều, thích thế để siêu lòng khách, còn cái phẩm có tốt hay không, không quan tâm đến. Cho nên bát mần thần của người mình thì có đủ cả rau thơm, sả sấu, đôi khi mấy miếng dổi, và một phần chia tám quả THẠCH-LAM

(Xem tiếp trang 18)

CHUNG QUANH CÁI LẠY

Một cử chỉ nhiều ý nghĩa

VIỆC một đám cưới không thành vì chủ rể không chịu lay đã xảy ra cách đây non một tháng. Đáng lẽ chúng tôi không trở lại nói làm gì nữa, vì trong việc này, chỉ có một người chịu thiệt thòi nhất, là người thiếu nữ (đã không những không có quyền tự định đoạt cho số phận mình, lại còn chịu thiệt vì lòng tự ái không phải chỗ của nhiều người khác).

Nhưng cái cử chỉ phải lễ của chủ rể hôm ấy có một phương diện và một ảnh hưởng xã hội liên lạc đến chúng ta. — và cũng chỉ riêng cái cử chỉ ấy thôi, còn những hành động khác trong buổi cưới ấy là công việc riêng của hai nhà trai gái, ta không cần và cũng không có quyền bàn đến.

Đó là một điều mà nhiều tờ báo tiếc thay, hình như không biết.

Trước hết, chúng ta phải ngợi khen cái chí quyết của người con trai, đã nhất định làm theo cái ý mà mình cho là phải ; mặc dầu sự quả quyết đó đã làm cho anh không lấy được vợ, và chịu sự chê trách của một phái người cô hủ cứ muốn khư khư giữ lấy cái tục lay nghìn năm.

Ở thời đại khác, ý nghĩa khác. Người ta bây giờ biết giữ gìn và quý trọng cái nhân cách làm người hơn, và bất cứ hành vi nào làm giảm cái giá ấy đi đều bị coi là bèn hạ. Sự « cúi đầu lên gối » trước một người khác, dù mình có kính trọng hay không, là một cử chỉ không hợp với lòng tự trọng, và người con trai cương quyết trên kia đã không chịu mình tự giả dối đối với mình để làm vừa lòng mọi người khác.

Nhưng, đến đây, tôi dừng lại, ngạc nhiên vì đã làm một việc biện bạch thừa : bây giờ ai chẳng biết cái lay là một tục lệ không hợp với nhân cách, ai chẳng đồng ý rằng nên bỏ ? (Cho đến cả nhà vua cũng đã có dụ bỏ tục lay, và lấy vái thay vào). Người ta đã đồng ý về việc ấy, trừ mấy nhà cô hủ, tất nhiên, muốn bảo tồn những cái cũ, . . .

Tuy vậy, tại sao, việc bỏ lay hôm ấy đã gây nên nhiều mối dư luận xôn xao như thế ? Xét kỹ, chúng ta

thấy rằng một cái cử chỉ đơn giản ấy có nhiều ý nghĩa, và nếu lên nhiều vấn đề quan hệ cho hôn nhân và cho gia đình.

Người ta trách rằng chủ rể hôm ấy, đã tự mình nói lên để từ chối và phản đối việc lay, và người ta cho thế là một sự vô lễ.

Cấm một người con không được trình bày ý tưởng của mình trước mặt cha mẹ, ông nhạc, bà nhạc ư ? Họ hiểu vô lễ là không biết vâng lời, nhắm mắt vâng lời, và chịu làm mọi việc sai khiến, dù là việc có hại cho nhân phẩm của mình. Người ta lại muốn chủ rể lay đi còn hơn là đám đường hoàng nhắc lại ý tưởng của mình — (tôi nói nhắc lại, vì về việc bỏ lay, hai bên nhà trai gái đã thỏa thuận từ trước) — nhắc lại trước cái « thể diện » của bọn họ hàng, là những người đáng lẽ không phải chỗ của họ ở đây, và họ nhiệt liệt « tự ái » vì chính họ biết họ không thiệt gì !

Người ta lại trách rằng sao chủ rể không cứ mặc áo thụng, vào để vừa lòng ông nhạc, vì ông không cần lên gối xuống gối đâu, ông chỉ cần « cái lay trong tinh thần » mà thôi. Đáp lại, chủ rể có thể trả lời rằng chỉ cái tinh thần trong sự lay là cần nên tránh, còn sự lên, xuống gối có nghĩa lý gì đâu ! Bằng lòng lay trong tinh thần mà thôi, là bằng lòng lay và công nhận sự lay rồi.

Người ta còn bàn nhiều nữa... Nhưng người ta đây, người hiểu biết không cần đề ý đến. Cái dư luận ở xứ này đã nhiều lần tỏ ra vô căn cứ và chóng xoay chiều lắm rồi, để không cần phải quan tâm đến nữa.

Nhưng chúng ta chỉ buồn cười về thái độ của một vài tờ báo. Trong việc này, họ đã đành không bênh vực cái lay — tuy vậy, chúng ta muốn thà họ can đảm bênh vực cái cũ một cách mạnh mẽ, còn hơn sự rụt rè mập mờ của họ. — nhưng họ cũng chẳng dám khen ngợi người đã không lay. Họ không có cái can đảm bày tỏ ý của họ, chỉ rụt rè dò ý kiến và đi sau dư luận của mọi người (tức là các độc giả).

THẠCH LAM

(Xem tiếp trang 18)

Đã có bán :

THỪA TỰ

tiểu thuyết của KHÁI-HUNG — Giá Op 60

CON CÁ THẦN

của HOÀNG-ĐẠO — Cuốn thứ hai trong loại Sách Hồng. Giá Op.10

TIN TRONG TUAN LE

Việc Âu Châu. — Tại mặt trận Pháp Đức, tình hình có những trận đánh nhau nhỏ; mới đây quân Đức có tiến công mấy trận khá quan trọng nhưng đều bị đánh lui.

Tại Na Uy, hai quân Đức Na đương đánh nhau to ở miền Narvik. Quân đồng minh đã tụ tập ở miền bắc Na Uy và sẽ từ đó đánh xuống.

Anh và Pháp tạm không cho tàu qua Địa trung hải, vì thái độ Ý chưa rõ rệt. Các tàu buôn Anh Pháp sang Viễn Đông phải đi đường Phi Châu và như thế sẽ chậm mất chừng 15 ngày. Quân đồng minh đã tăng thêm lực lượng ở Địa trung hải. Nếu tình thế không yên thì Mỹ cũng cấm tàu buôn qua lại đây.

Tây ban Nha, Ai Cập và Thổ vẫn co thủ liên lạc với Pháp.

Việc Trung Nhật. — Quân Nhật đang dựng nhiều chiến lũy tại phía bắc Quảng Đông. Ước tính họ đang lập lịch Chính phủ Quảng Châu. Nhật vừa đánh úp Từ Xuyên hai lần; hơn vạn quân Nhật chia đường đánh từ Hồ Bắc tại khắp mặt trận, và chia theo ba đường đánh vào Hà Nam.

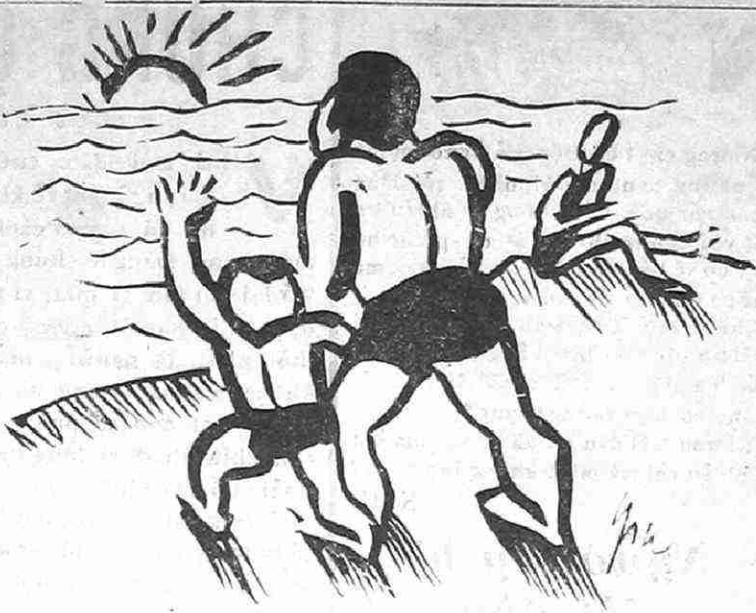
Cấm mua bán ngô hơn giá đã định. — Kể từ 1er Mai trở đi, các nông gia không được bán ngô, và cấm không ai được mua ngô của họ, bằng một giá hạ hơn giá của Chính phủ đã định.

Kiểm soát nông sản xuất cảng. — Kể từ 1er Mai, các thứ nông sản Đông Dương như hồ tiêu, dầu trẩu, dầu thầu dầu, sơn, v. v. muốn đem xuất cảng đều phải tính qua Sở Kiểm soát xuất cảng Nông sản. Chỉ những nông sản xét ra hợp lệ mới được bán ra ngoài.

Bến Sầu kho. — nay mai chỉ coi có giấy phép của sở mật thám cấp mới được vào, vì phòng thương mại muốn tránh cho những hàng nặc ở ngoại quốc tới ba-phòng khỏi bị mất trộm.

Lương-thông ngôn linh thọ. — Các công chức tinh nguyện sang Pháp làm thông ngôn linh thọ chỉ được ăn lương từ 1 đồng đến 1đ. 50 một ngày và khi hết chiến tranh lại được bổ về ngạch cũ của mình.

Khuếch trương nền học. — Chính phủ sẽ lập tại trường Cao-đẳng Hanoi một ban dạy lấy bằng Cao học tư pháp (Prat Pr i é), để sinh viên bên xứ hiểu thấu các việc tư pháp, hành chính và quản lý của xứ mình.

— Bờ ải ! mặt trời đang lặn kìa kìa !

LU' O' M LẠT

Năm 1940, thời kỳ oanh liệt của nước Pháp.

NHỮNG diên tiến tri của ông Maurice Privat, in thành sách ngày 19 Doat 1939, cho ta hay những sự tiến bộ lạ lùng của khoa bác sao. Những người không hay cả tin cũng phải công nhận rằng cái « cuộc chiến tranh lớn lao » ấy, như lời Dorgeles nói, ông Maurice Privat đã đoán được hết các diên quan trọng : Trận phong ba nổi dậy ở Ba-lan (những trang 19-25), — Hạ lệnh lỏng động binh (trang 20), — Pháp và Anh sẽ liên minh để kháng cự và sẽ tránh được cái tai hại (trang 28), — Cuộc mưa hạt của Lỗ-mã-ni (trang 40) (ô-giống lý nội cá: bị ám sát), — 11 Novembre, tình thế gần rình sau một trận nhón nhau dữ dội; (ngày mà Hitler bỏ dự định xâm chiếm Hà-lan (trong 177) — Tháng O:tobre Hà-lan lo sợ bị xâm chiếm tháng Novembre trở lại gần đần.— Cuộc liên kết của vua Léopold III và hoàng hậu Wilhelmine (những trang 181-182), — Chính sách nước đôi của nước Nga (trang 183), — Cuộc liên minh Anh, Pháp và Thổ (trang 189), — Việc bán phá lửa Athena (trang 189).
Chẳng ta coi đó thì những việc quan trọng trong cuộc chiến tranh này ông Maurice Privat đã tiên tri và chỉ riêng mình ông đoán trúng sự thực. Váy sau những bằng chứng, ta

có còn thể chối cãi sự ích lợi của cuốn sách la lùng kia với những điều chỉ dẫn rõ ràng về cuối năm 1939 và về năm 1940 không ?

(Grignoire)

Gặp gỡ

O Irlande trong một miền gần Killarney, một cái đèo nhỏ phía trước có khắc chữ : « Hãy yên kẻ thù của anh ».

Và gần đối diện cái đèo ấy, trên công hội quán của Hội gũ-gin tiết độ (Club de tempérance), người ta thấy cái biển này : « Kẻ thù của anh, ấy là rượu ».

Thật là một sự gặp gỡ lạ lùng.

(A. V.)

Nguyên do của chiếc mũ xoa đầu tiên

TRƯỚC kia những mũ xoa đầu tròn; cái bình dáng của nó ngày nay là do ở một đạo sắc lệnh của vua Louis XI nói rằng : « bề dãi của mũ xoa phải bằng bề rộng ». Nhưng nguyên do cái miếng vải nhỏ vuông ấy tự đâu ? Cách đây trên ba trăm năm, một người dân bà ở Venise một bữa kia nảy ra cái ý kiến hay ho và thiết thực là cắt ở tâm lin ra một miếng vuông rồi viền bằng dentelles và dãi tên là Fazzoletto. Vậy nước Ý là nơi sinh sản ra cái mũ xoa bỏ bụi, chẳng bao lâu vượt qua dãy núi Alpes và tràn ngập đất Pháp.

(D. I.)

Nền văn minh cỏ ở Mỹ

HÀNG mấy nghìn năm nay, nước Incas, ở Pérou ngày nay, là một cường quốc và tới một rinh độ văn minh rất cao. Hiện nay ở đây còn có nhiều di tích kiến trúc đồ sộ phải lấy làm lạ « sáy mê vì lý h sử cái lục địa lớn của Nam Mỹ.

(D. I.)

Nói thêm về cây súng

« Grosse Bertha »

NHỮNG tài liệu của bộ chiến tranh Hoa Kỳ cho ta biết những điều sau đây về cây súng « Grosse Bertha » xa từ trên 100 cây số tới. Theo những tài liệu ấy thì Đức đã đúc bảy khẩu Bertha trong thời kỳ Âu chiến, còn ba khẩu nữa mới đúc xong khi Chính chiến.

Cây súng ấy nặng 145 tấn và bắn những đạn nặng 120 cân và dài độ 2 thước. Tâm xa của súng Bertha là 120 cây số; súng ấy có thể bắn được 50 phát.

Súng Grosse Bertha chế theo kiểu súng 380 ly của hải quân, sửa đổi ở lòng súng chia làm hai phần; phần dưới đốc súng dài độ 28 thước và phần trên độ 6 thước.

Cây súng có thể tháo ra làm 20 phần để vận tải bằng xe lửa.

(A. P.)

M. dịch

Ăn uống

(Tiếp theo)

RUỒU dưa dưa lên về phía phía, và người hầu bàn nên nói lên các thứ rượu cho khách biết. Món ăn gì cũng nên đưa mời hai lần, dù rằng lần đầu khách từ chối. Còn các thứ rượu quý, không bao giờ nên giới đầy cốc.

CÁC thứ rượu nào dưa lên cũng phải theo nhiệt-độ của thứ rượu ấy, nghĩa là rượu trắng phải thật lạnh, rượu Bourgogne mát; còn những thứ rượu Bordeaux phải đem để trong tủ lạnh là một giờ đồng hồ.

SAU khi ăn lóm, cần, người ta đưa những bát nước nóng lên. Những bát ấy, thường thường dùng trà-lê, đựng một thứ nước ấm-ấm trong có để một khoanh chanh cho thơm.

(Còn tiếp)

THÊ HUNG

RECUEIL DE PROBIÈMES D'ARITHMÉTIQUE D'ALGÈBRE & DE GÉOMÉTRIE AU DIPLOME

(avec solutions raisonnées)

par PHÓ-ĐỨC-TỔ et VŨ-LAI-CHƯƠNG

PROFESSEURS AU LYCÉE DU PROTECTORAT

PRIX 0,80

Frais d'envoi recommandé 0,320

Librairie VÂN-LÂM, 33 Bd Francs Garnier, Hanoi

Préparation au DEPSI et au Brevet Élémentaire

par ĐOÀN-NÔNG - NGUYỄN-LÂN - NGUYỄN BÌNH-THUY

Professeurs au Lycée Khải-Định - Huế

Avec la collaboration de plusieurs Professeurs des institutions publiques et privées Recueil de compositions françaises, de dictées avec questions et réponses, de problèmes de géométrie, d'arithmétique, d'algèbre, de physique et de chimie, sujets donnés aux divers examens, à l'usage des élèves de Bacc et même aux candidats des Ecoles primaires supérieures et des candidats au DEPSI et au B.E.

Prix de vente

0p. 35

(ou contre un envoi de 0p.40 en timbres - postes)

Conditions avantageuses pour les libraires

LIBRAIRIE HUONG-GIANG

21, Rue Paul-Bert, 21 - Huế

TRÔNG CÙNG

Cách đây hăm nhăm năm

Khi người Đức bán thành Paris

(Tiếp theo kỳ trước)

Trái dạn hóm Vendredi saint

TUỶ thế, cũng vẫn như cái trường hợp ấy, cái số mệnh gì một địa vị rất lớn, và kinh thành Paris phải chịu một cuộc thi nghiệm dữ dội, song không vì thế mà mất nhuê khí và can đảm.

Hôm Vendredi saint, một trái dạn rơi xuống giữa nóc nhà thờ Saint Gervais bị trúng chỗ phạm, mái xụp xuống đầu tía đờ, hôm ấy đông hơn mọi ngày, để chết chừng một trăm người, phần đông là đàn bà. Đó là một trong những công trạng cuối cùng của bộ phận thủ Đức về một thứ súng không có một chút ích lợi gì trong phép dụng binh.

Nhiều khẩu « Bertha »

Trong khi ấy thì những nhà chuyên môn Pháp chẳng chậm trễ để tìm ra đích xác rằng Đức có đặt nhiều cây súng kểu ấy để bắn tới Paris.

Vì có một trong những cây súng Bertha lớn ấy bắn từ một chỗ ở Laon, cách kinh thành 120 cây số, nhưng bị phi công của bộ hàng không chiến tranh Pháp tìm thấy và không hoạt động được nữa vì bị những súng lớn của Pháp bắn phá.

— Còn thứ bánh mội hóm không?
— (Sửng) hăm tròn, rất nhiều.
— Thế khi nào hết, tôi sẽ lại vào ăn

Một cây súng khác đặt ở Fère-en-Tardenois, cách chỗ bị bắn phá chừng 80 cây số; nhưng quân địch phải vội vàng mang rút lui về trong một cuộc tiến công có thắng lợi của Pháp, vào tháng Juillet sau đấy. Sau hết, cây súng thứ ba, đặt ở Ham, cách chừng 100 cây số, quân Đức cũng phải vội mang rút lui ngay.

Không xứng với cái xác lớn ấy

Sự gắng sức đó của quân địch, khi ấy bị cảm dỗ bởi cái tinh cách vừa lớn lao vừa phổ trương của công cuộc, không có một hiệu quả gì đối với tinh thần của dân chúng thành Paris. Còn như công dụng của nó trong phạm vi chiến thuật, thì lẽ tất nhiên là không có giá trị gì. Thành thử cái chiến cụ đầu tiên và đáng sợ ấy trở nên một khí giới không có hiệu quả gì mà chỉ để lại - cộng với bao nhiêu chiến cụ khác - cái kỷ niệm một cuộc chiến tranh tàn bạo gây nên bởi một dân tộc vô nhân đạo và không có qua một chút trí giác về tâm lý.

Chiến tranh triệt để và tâm hồn người Đức

Lại một lần nữa, người Đức đã nhận xét theo cái tính tình riêng của họ, với cái trí giác vốn sẵn có về sự gở lạ và cái ý muốn mang đến cho kẻ địch cái mà họ đã gọi là « chiến tranh triệt để ». Nhưng cùng sự triệt để, sự thất bại đã đến với họ.

Tuy thế chúng ta cũng đáng tiếc rằng sau cuộc thất bại triệt để ấy đã không kế tiếp một sự am hiểu tâm hồn người Đức rõ hơn, cái tâm hồn đã bắt chúng ta ngày nay phải gắng sức một cuộc kháng chiến mới kia.

Và ngay từ bây giờ chúng ta hãy nghĩ đến những cách mà cái nền phận thiêng liêng hơn hết của chúng ta truyền cho sau khi thắng trận, để khước một lần cuối cùng cho Âu-châu, và khắp cả hoàn cầu nữa, nổi gờm sự một nước Đức đã man, không thành thực và chỉ có một mộng tưởng là gieo rắc sự kinh khủng và cái chết.

(Dimanche Illustré)
T. Miên dịch

NGAY NAY NÓI CHUYỆN

Trung Trục, Hanoi. — 1.) Trẻ con không theo đúng kỷ luật một bài thể thao, vậy cho chúng vận động cách nào? Có phương pháp thể thao nào thích hợp cho đàn bà?

— Người lớn dạy thì phải theo đúng kỷ luật chứ. Cho chúng nó chạy, nhảy ở chỗ rộng rãi cũng được nhưng ở nhà quê thì mới tốt, ở thành phố ít nhà có sân vườn rộng rãi. Dấu sao dạy chúng nó vận động thân thể hơn. Cần phải đúng giờ và đều đặn.

2.) Ăn trứng gà sống có ích lợi gì không? Người thể nào thì nên ăn trứng gà sống?

— Ăn sống hẳn không bằng nấu trong nước sôi. Ai ăn cũng dở, trừ khi đàn bà, đây thì không nên ăn.

Việt Hồ, Chazotte. — 1.) Một người vợ không được như ý chỉ có thương, mà không có giận, đã có con rồi, bây giờ muốn trong gia đình hòa hợp, thì phải làm thế nào?

— Biết thương vợ, là đủ cho gia đình hòa hợp rồi, còn phải làm thế nào nữa. Thương nhau và hiểu nhau, thế là đủ gây được hạnh phúc.

2.) Một người bạn có giáo dục, mình đã làm mà chơi với họ, bây giờ muốn xa họ bằng cách em đem khỏi mắt lòng, làm cách nào?

— Cứ tự nhiên em đem xa họ, có khó gì. Từ chối sự chơi bời đi lại với họ.

Nguyễn Chí, Huế. — Từ Hanoi vào Huế tôi có gặp một người đàn bà trên tàu, chuyện trò rất thân mật, tôi yêu người ấy ngay. Tình yêu đột ngột như thế có hại gì không? Tôi có nên yêu như thế không? Tôi có nên đi tìm người ấy để thăm không vì người ấy hiện giờ đang ở tại Huế?

— Tình yêu đột ngột như thế có thể sâu xa và bền vững được lắm. Nhiều nhà văn lại cho rằng đó mới thực là tình yêu. Shakespeare, một danh sĩ người Anh, đã nói: «Kẻ nào không yêu ngay lúc đầu tiên thấy nhau, kẻ đó không yêu bao giờ cả.» Người Pháp gọi tình yêu đột ngột đó là tiếng sét (coup de foudre). Còn sự nên hay không thì ông tự hỏi ông, và nếu ông yêu thật thì không bao giờ phải tự hỏi như thế cả.

Có Bích Liên, Nam-dịnh. — Đói trai gả yêu nhau tha thiết, họ đã trao đổi tình yêu và đã cho ra đời một đứa con (nhưng đứa con đó phải đầu một nơi) muốn tránh khỏi mệnh tiếng nên bố mẹ không thể để họ lấy nhau. Vợ đòi bên có thể cứ vượt qua dư luận mà đương hoàng đem con về mà lập gia đình không? (Khốn nỗi người con gái lại là cháu gọi người con gái bằng dì họ.)

— Kể tình thế cũng hơi gay go. Nhưng

nếu là dì họ thì cũng có thể lấy cháu họ được. Dấu sao, đưa nhau đi lập riêng gia đình thì vẫn hơn. Mà chỉ có cách ấy là ổn thỏa. Hai người sẽ yêu nhau và cha mẹ đôi bên sẽ tha thứ, nhất là thấy mình sung sướng và không phiền lụy đến nhà nữa. Cần nhất: lập thân, lập gia đình.

N. V. T. Hanoi. — Còn đang đi học mà muốn xuất sắc về quốc văn thì phải làm thế nào? Nên xem các sách cổ điển hay các (sách) thuật mới? Có cần phải học chữ Hán hay không?

— Phải tập viết — phải xem rộng và suy nghĩ nhiều, và nhất là thấy thói viết. Bản ta các sách ít lắm, có thể xem hết cả được cũ lẫn mới. Biết chữ Hán rất ích lợi cho cách viết văn, nhưng không phải là một sự cần thiết có. Hiện giờ còn đi học, ông cứ đọc và xem nhiều đi đã.

Nguyễn Thu Liên, Huế. — 1.) Muốn tập cho thân thể cao lớn, nên chọn quyển sách thể thao nào cho có hiệu nghiệm hơn cả, vì về loại ấy có nhiều quyển khác nhau. (Cáo này Ngày Nay đã trả lời một lần rồi, nhưng vì ở đây không bán quyển ấy.)

— Tốt hơn hết là nên nhớ người thao khóa thể dục chỉ báo cho. Sức nào và cách nào cũng tốt, nhưng vận động vẫn lời biếng tài cũng chẳng ăn thua gì. Có người bắt buộc và chỉ dẫn cho thì mình tập đúng và không lười được.

2.) Làm thế nào biết được một thiếu nữ (nữ học sinh chẳng hạn) yêu mình, và muốn tỏ tình yêu với người ấy thì nên làm thế nào nếu mình quá dốt nát (tâm trí).

— Nếu mình dốt nát thì nói cha mẹ bởi người ấy cho mình làm vợ; nếu người ấy nhận lời làm vợ mình thì chắc chắn người ta yêu mình đấy.

M. Lê Tường Vân. — Đang tuổi dậy thì người ta (bất cứ trai hay gái) làm thế nào cho dục tình bớt sôi nổi để tránh khỏi mắc vào những vết sấu dễ ỉa?

— Lúc nào cũng nghĩ đến sự đổ tiền của thói xấu và nhớ rằng những khoản cần để gọi có hại rất lớn đến sức khỏe, thông minh và tinh thần của mình. Tránh những văn chương khiêu dâm, những tranh ảnh lỏa lồ và những lúc nói chuyện sống sượng. Chăm chỉ làm công việc bổn phận và tìm cách ham mê công việc để khỏi có những lúc nhàn hạ. Theo bằng ấy cách vẫn chưa thấy bớt sôi nổi thì nên bắt buộc những quyển sách tại ngũ ở bên Pháp: uống rượu vang trong có pha thuốc bromure.

Muốn đẹp

Một cuốn sách chỉ dẫn một cách đầy đủ những phương pháp làm cho người đàn bà trở nên đẹp.

Không làm quảng cáo riêng cho một thứ phẩm sức nào, sách này dạy rành rọt những cách làm cho da tươi và nhỏ, lông mi dài và cong, vú nở, mình thon, chữa hôi mồm, hôi nách, chữa chứng có, cách lập thể thao để giữ cho thân hình được cân đối v. v. .

Giá mỗi cuốn 1p.00. Ở xa gửi lãnh hóa giao ngân

Bán tại:

DAO-LAP
97, Phố Hàng Gai — HANOI

CÔNG HIỆU VANG ĐỒN
Thuốc đau màng
óc gia truyền
Thượng - Đức

NHỮNG NƠI CÓ BAN
 THUỐC NGƯỜI :

Hanoi : 15 Mission (gần nhà thờ lớn)
 Haiphong : 37 Paul Doumer
 Hadong : 25 Nguyễn-Hữu-Đỗ và 34
 Duviller.

Phutho : 14 Rue de la Gare
 Hòa-Binh : Lâm-khe, rue Phương-Lâm

Vì có bệnh đau màng óc, nay
 người ta mới thực tế thuốc Anam
 cũng có phương hay hơn thuốc
 khác, vì nếu mắc bệnh đau màng
 óc mà mãi mãi không chết, thì chỉ dùng
 thuốc **Đau màng óc gia truyền**
THƯỢNG-ĐỨC là khỏi ngay. Thuốc
 này đã cứu được hàng vạn
 người, trước khi dùng không còn
 lo ngại gì là thuốc không công
 hiệu. Những người bị cảm nơi ngo
 là bị đau màng óc dùng thuốc này
 chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán
 mỗi gói 30, một hộp bốn
 gói 120. Thuốc người 0p.16 một
 gói. (Tại phòng thuốc **THƯỢNG-**
ĐỨC ở 15 Mission Hanoi, và 37
 Paul Doumer Haiphong có biểu
 không thuốc người cho các người
 qua lại muốn dùng ngay). Ở các
 tỉnh ai đứng đại lý bán thuốc đau
 màng óc cũng có thuốc người để
 biểu cho khách hàng. Ai muốn
 dùng xin viết thư về ngay và để
 cho : **THƯỢNG-ĐỨC** 15 Mission
 Hanoi.

VAI MÔN THUỐC
HAY KHÁC

BỘ-PHÔI : Dùng chữa các bệnh
 ho lâu năm, và lễ phồng bệnh lao
 rất công hiệu. Giá 1p.00 một hộp.
TUẦN-BỘ HUYẾT-HẢI : Chữa
 các cô các bà máu xấu, kinh không
 đều, hoặc kinh đau bụng, người
 xanh xao gây còi n, ra khí hư, chỉ
 dùng một hộp thấy đỡ. Mỗi hộp
 1p.50, nếu muốn dùng thử một
 hộp xin mua giá đặc biệt 1p.00.

KINH-TIỀN LUY-TIÊN : Chữa
 thân hư, liệt-dương, tinh khí bất
 cố, giao hợp chóng xuất tinh. Mỗi
 hộp 1p.00.

LIỀU HOA HOÀN : Dùng chữa
 bệnh lâu, 0p.50 một gói. Nhẹ 2 gói
 nặng 4 gói, chữa khoan chóng khỏi
 sẽ được hoàn lại tiền, giá từ 8p.00
 đến 30p.00.

THƯỢNG - ĐỨC

15 phố nhà Chung (Mission) - Hanoi

ĐẠI - LÝ :

HÀ-ĐÔNG : 25 Nguyễn-Hữu-Đỗ, và
 24 Duviller (trước cửa chợ) **PHÚ-**
THỌ : 14 rue de la Gare, **HÒA-**
BÌNH : Hiệu Lâm-khe phố Phương
 Lâm, **HAIPHONG** : Var-Tân 37
 avenue Paul Doumer, **BẮC-NINH** :
 Vĩnh-sinh 161 Rue Tiên-an, **HẢI-**
DUONG : Quang-Huy 25 Maréchal
 Foch, **NHA-TRANG** : Nguyễn-dinh-
 Tuyen 1111, **THÀNH-HOÀ** :
 Tân-Lai 72 Grand rue, **HUẾ** :
 Tân-niên 43 Rue An-Cửa, **TOL-**
RANE : Lê-công-Thành A. du Musée.

Y **ĐƯỜNG** này ra trong
 óc Phiền từ bao giờ?
 Anh ta không biết. Nó
 đến lãng lẽ như không,
 em thắm và kín đáo. Bất thình
 lình anh ta thấy nó. Lúc nhận ra
 thì nó đã rõ ràng, hiển nhiên như
 một lẽ không thể nào cãi được.

Phiền đã cố tìm nguyên ủy,
 như lần một mối chỉ rối, mà
 không xong. Trong mơ ý nghĩ
 phức tạp của anh, Phiền thấy có
 một chỗ không thể nào lẽ-nhận
 được, vì ý nọ gia nhập ý kia như
 những rễ cây chẳng chặt mà cái
 nào cũng có thể tưởng là rễ
 chính.

Sau cùng Phiền chịu, không
 phân tích nữa. Anh coi cái ý
 muốn đi xa của anh như có đã từ
 lâu, dễ thường từ khi anh bắt
 đầu thấy mình trở trời ở trên
 đời. Số là anh chưa nghĩ đến chỉ
 vì chưa có dịp đó thôi.

Đi xa đi! Tuổi Phiền còn trẻ.
 Anh ra làm mới được ba năm.
 Không phải cái buồng giấy chật
 hẹp ở trên một tầng gác lầu
 Thống sứ nay sẽ lưu luyến anh
 dẫu. Lưu luyến? Đối với nó, anh
 có cảm tình gì! Từ ngày phải
 khuôn cuộc đời vào cái trong
 rộng của những công văn, cái
 ngại nhẽ vô cùng của những
 con số kê toán, Phiền vẫn coi nó
 là cái mớ chon những loại bao
 thiếu niên xưa. Đa là kẻ sinh
 nhai, và chỉ là kẻ sinh nhai, thì
 ở đâu anh có cần em?

Đi xa đi! Ở chân trời kia,
 ngoài vùng những mái nhà và
 những chòm cây ngấn tâm mắt
 của anh, có những non sông đã
 may mắn năm tòa tại những
 đời với anh là mới mẻ, có những
 người và những cảnh lạ lùng
 nhưng biết đâu sẽ không hợp
 với anh hơn? Tuy không phải
 một khách giang hồ, cái được
 chân là « theo tiếng gọi của thiên
 nhiên » như người ta nói trong
 uên tuyết, nhưng mỗi ngày lẫn
 giờ những công việc gửi đến tay
 anh, Phiền vẫn có dịp ngẫm
 nghĩa những cảnh tem khắc kiền,
 mang dấu tên của những đất xa
 xôi khiến cho anh mơ màng.

TRUYỀN NGÂN của HƯƠNG-MINH

ngồi ngời.

Đi xa đi! không ai ngăn cản
 Phiền đâu. Anh là kẻ không gia
 đình Song thân anh kể nhau sớm
 mất, hình như như định ý thả
 anh đối chọi với đời từ thửa trái
 đào chưa cất. Trời phú tính cho
 anh sớm khôn, anh lớn lên, anh
 học nhiều và anh khóc cũng
 nhiều. Gia tài anh có ít tư điền,
 nhà cửa, những người trong họ,
 số vốn thương vay, đã đỡ
 khéo hết của anh. Nhưng anh

không tiếc. Anh cũng không cần
 hận. Anh đi tìm kế lập thân và
 đã tưởng từ đây có thể yên ổn
 sống. Nhưng chút công danh
 nhỏ mọn anh lập nên ngờ đâu
 lại gọi những cơn thiên thảo
 cũ, những khách nợ của đời
 anh. Họ trở lại, cười với anh như
 trước kia không có sự gì, yêu mến
 anh như chưa từng bao giờ thấy.
 Anh buồn. Anh lại khinh và giận.
 Anh không thể nhịn hạo họ đứng
 nên coi anh là con trẻ nữa. Thế là
 những nguồn thù oán khơi ra,
 những nợ ghét ghen chung đúc
 lại, cùng nhau phối hợp để phá
 tạo mọi công cuộc của Phiền. Anh
 tin ai, anh yêu ai, anh rắp việc
 chi, anh đi đâu, nơi nào anh
 cũng thấy một sức ám hại ngầm
 ngầm làm anh chán ngán.

Bây giờ Phiền không mong ước
 nữa, không tha thiết nữa. Lòng
 anh khô đi như đôi mắt anh đã
 lâu không còn dấu lệ. Bây giờ,
 nếu có cái anh muốn hơn hết cả,
 cái ấy là đi.

Đi đi! Đi cho thoải bầu
 không khí mà những người không

CÁC NGÀI MUỐN DÙNG :

CHEMISLETTE

MAILLOT DE BAIN

PULL'OVER LAINE

Xin tìm cho được áo có dấu hiệu

Cécé

Vì áo đo noan toàn đẹp
 và dùng được rất bền lâu

cảm tình đương cùng thỏ với anh. Phiền muốn đem núi non và cả biển khơi ra ngăn cách anh và họ. Anh muốn những trời mây mới lại mang lại cho anh cái êm dịu của lòng quên.

Phiền ra đi sẽ không vương một mối tình nào hết. Không có một mẹ già đứng trên ngưỡng cửa nhìn theo, không có một người chị nấp nỉ cao ngán. Bên một bàn tay xích xích so và một chiếc mắt tuôn hàng lệ chốc chốc không.

Anh ra đi, lòng sẽ nhẹ phây phây, không có chi phải ân hận, không còn chi để tiếc thương. Đưa gói viên đạn, anh sẽ thấy tìm rửa sạch, tắm gội anh mở ra đón lấy sáng tươi của những mối mê. Đó tức là giải thoát.

Những ý tưởng ấy xoay vần trong óc Phiền, không biết bao nhiêu ngày. Có hôm anh ngồi cầm bút trong buồng giấy, trông một cái lỗ chim sọc sắc ở ngọn cây bàng, những cánh khẽ khàng khi, trụi lá ngả qua cửa sổ trên nền trời xám ngắt. Những cơn chim đã bỏ tổ vì mùa đông lạnh. Gió mưa đã lsm rã rời những cuống rom và những cành khô nhỏ rơi vương chung quanh. Dầu sao, nơi êm ấm cũ của những con chim đã ở đó cũng có cái lịch sử yên vui của nó.

Thế rồi một buổi, già như vô tình, Phiền hồ tền người đồng nghiệp đang tong sự ở Quảng-châu-vân. Anh hỏi cả tình cảnh gia đình và cái cơ đã làm cho bạn sang bên ấy. Khi biết rằng đó là một người bạn cũ, đồ, sang Quảng-châu không bởi lý ý xin và đã cơ con sắp phải học deu những trường lớn ở Hà thành, Phiền khê gạt đầu nói một câu trong thương khêu người bạn sớm có con lớn, rồi anh lại yên lặng ngồi nghĩ ngợi.

Thế là mỗi ngày hai buổi, Phiền bắt đầu mong người tùy phái đưa thư.

Cứ đến giờ người ấy ở sở bưu-điện chính về, ôm nặng bên sườn cái cặp da cũ, phồng căng lên như bụng một con bò no quá. Phiền không thể nào ngăn mình nhìn theo bạn ta từ lúc hẳn mở cửa bước vào buồng giấy. Từ phút ấy, mắt Phiền sáng lên vì hy vọng; tất cả giác quan của anh dồn hết vào sự nghe ngóng, đợi chờ. Đã hơn một tuần lễ nay, cuộc sống của anh chỉ thu vào mười phút linh hoạt đó, còn thời giờ khác không đáng kể.

Người tùy phái theo lệ thường bao giờ cũng đi thẳng đến bàn một bạn đồng sự của Phiền, để cho người ấy ký nhận công văn xong rồi hẳn mới lục đến những thư riêng phát cho từng người.

Mỗi cử động của bạn bấy giờ

quan trọng cho Phiền hết sức. Mặc dầu anh cố giữ vẻ thản nhiên, mắt anh vẫn dăm dăm quẩn luyến những ngón tay của người tùy phái, như thói thức nó tìm mau cái thư phải có cho anh.

Nhưng cái thư ấy không chịu đến. Trong nửa tháng, Phiền trông mong hoài, mỗi ngày thêm hẳn học với con dấu vuông mà anh đập mạnh trên những tờ công văn nhạt nhèo. Một người si tình thật cũng không khác khỏi hồn chồn đến như anh.

Nhưng rồi một buổi sáng, một buổi không có chi long trọng khác thường, bức thư kia cũng đến tay Phiền.

Thoạt trông thấy, anh vội vàng lấy nó, mà quên cả cảm ơn người tùy phái đưa nó cho anh.

Nhìn tên mình và tên người bạn gửi thư ở Fort Bayard, in rõ ràng bằng những hàng chữ đánh máy sạch sẽ, Phiền mừng rỡ đến run cả các ngón tay. Anh lật cặp xem cái phong bì. Nhưng xem được nửa chừng, anh bỗng ngừng tay lại. Và anh mỉm cười. Anh cười; cái hấp tấp của anh.

Làm chi vội thế? Anh đã có thể đợi chờ bao nhiêu ngày dòng đã. Vậy bây giờ anh biết sau hay trước mười giờ cái định hướng của đời anh, phỏng có hề chi?

Vấn có tình thắm mắc của những người sống nhiều trong tâm tưởng, hay bày ra những sự éo le để cho lòng thêm hồi hộp. Phiền muốn trì hoãn lúc đọc thư để còn phỏng đoán và lo lắng thêm chút nữa. Như vậy, lúc biết cái kết quả mong mỏi, sự khoái trá của anh sẽ càng tăng.

Thực ra thì suy tính vậy là Phiền đã chắc được toại ý rồi. Người bạn ở Quảng Châu thế nào chẳng nhận, mà vui mừng nhận đời với Phiền về Hà-nội. Cuộc thuyên chuyển đó chỉ có lợi cho anh ta về cả mọi đường, — ấy là Phiền nghĩ thế, — thì không có lý nào anh ta từ chối.

Vậy Phiền sẽ đi Quảng-châu.

Đi Quảng-châu: Lời nói thật quá đối thường: Đợi bảy giờ,

nói đi Tân-đảo, hay đi sang Mỹ cũng không si lạ, huống chi một sự đổi thay theo mười giờ nghĩ định mà người ta trích đàng trong quân báo, và tờ quân báo ấy chẳng ai đọc tới bao giờ.

Đã đành vậy, nhưng mười giờ kia, đối với Phiền, sẽ có biến lực như cái « ghi » lại cuộc đời anh sang con đường khác. Tất cả tương lai, tất cả cái thanh thân của những ngày xanh còn lại cho Phiền là ở mười giờ ấy cả.

Đi Quảng-châu! Phiền sẽ sang sương mà đi. Tri tưởng đã về ra trước mắt anh một cảnh biển khơi hên với chân trời xa tấp. Anh lại thấy, như trong cuốn phim cắt đoạn, hiện ra hình một cái thà: tầu trắng, một ống khói cao, một cầu thang hẹp, một hàng lan can sắt và cả cái nôm kêm lớn đựng những quý vật của quê hương, trong đó có một tấm ảnh cũ của một người mẹ hiền. Gió thổi bay lật tặc, Phiền đứng một chỗ giữa buồng tàu, nhìn những người vẫy tay trên bến. Những người ấy không nhìn anh và những chiếc khăn trắng nhỏ phất trong sương sớm cũng không với anh. Phiền rút một hơi gió nhẹ, đưa mắt trông theo một con tầu-điều bay là trên mặt sóng. Thế rồi là mây, là nước, là trăng... Rồi một buổi tình sương kia, một giếng đất xanh in mờ trên màu trời trắng sữa, như một vết hằn không tẩy sạch. Rồi ánh chiếu-đương hồng sáng lóa trên biển rộng và rúc lên đầu sóng bao nhiêu những hạt vàng rực rỡ.

Phiền hết một buổi rồi Anh đã đọc thư của người bạn ở Quảng-châu.

Người bạn ấy, sống ba năm trên đất Tàu đã quen phong thổ, không nhận đời với anh.

Người ta lại thấy Phiền, ngày hai buổi, đến ngồi trong gian buồng hẹp trên một tầng gác phủ Thống sứ để đập mạnh con dấu vuông trên những tờ công văn nhạt nhèo.

Hương Minh

“Croyez-moi ce nouveau aliment pour la peau SUPPRIME LES RIDES”

Sen effet sur ma peau fut presque magique. En deux ou trois semaines, je parus 10 ans plus jeune. L'aliment Tokalon Rose — à ce que m'a dit un Spécialiste — contient du Biocel, surprenante découverte de Dr. Stejskal, Professeur à l'Université de Vienne. Le Biocel est tiré de la peau de jeunes animaux soigneusement sélectionnés — c'est un extrait précieux, tout semblable aux riches éléments d'une peau humaine, jeune et saine. Appliquez la Crème Tokalon — Biocel — Aliment pour la Peau, chaque soir avant de vous coucher. Elle nettoie et ramène la peau pendant le sommeil. Le matin, nettoyez de la Crème Tokalon, Aliment pour la Peau, Couleur Blanche (non grasse), pour rendre la peau fraîche, claire et douce comme velours. D'heureux résultats sont garantis avec les Crèmes Tokalon. Agents pour la Peau, sinon l'argent est remboursé.

Agents: F. MARON A. RUCHAT & Co 45. Bd. Gambetta — Hanoi

LUTHART DUONG THIEU TUOC 57 RUE DU CHANVRE

HANOI GUITARE/ BANJO/ VIOLON/

DUNG TIENG KÊU DEP BÈN

MANDOLINE/ ACCESSOIRE/ DE LUTHERIE

Muốn xây dựng theo Khoa-Học và Mỹ-Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thư hỏi:

KIẾN-TRÚC-SU TỪ-NGHÊ Hanoi — 21 bis, Rue Jean Soler TEL. 1223

Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý

CHEMISETTES — MAILLOT DE BAI...

Các Ngài sành đều thích dùng vì ĐẸP và BÈN

Bán huôn tại hãng chính

PHÚC - LAI

87, Route de Huế — Hanoi

TEL. 974

Can-đảm.

— Nó mạnh hơn tôi mà tôi nào sợ nó! Hôm qua tôi mắng nó bằng đủ thứ tiếng nặng nề.

— Thật vậy sao anh? Nó nóng lắm mà nó dành lặng yên chịu nhục hay sao?

— Không biết nữa, vì mắng xong tôi liền bỏ ống điện-thoại xuống!!

♦ **Của V. H. (Huế)**

Rõ đại.

BỐ — Ba với năm là ông, ai mà rời bỏ cho kẹo.

CON — Là làm.

— Gọi làm. Đấy bố cho làm cái kẹo.

— (làm bùm) Rõ đại, nếu mình nói ba với năm là mười, có phải được mười cái kẹo không.

Tủ sách.

A — Anh đóng cái tủ sách này đẹp nhỉ, thế còn sách đâu?

B — Ấy, tôi bán hết sách đi để mua tủ đấy.

Thề.

VỢ — Cậu từ nay bỏ cái tật thề đi, nghe không?

CHỒNG — Từ nay tôi mà còn thề tôi xin học máu lãn ra mà chết.

Chuyện cái bình cổ.

Ba đi qua một nhà kia thấy trong chiếc lồng sáo treo trước cửa có một cái bình cổ rất quý. Ba ung cái bình cổ ấy lắm, liền vào hỏi mua lồng sáo.

Trả liền xong, Ba loan xách lồng đi. Chủ sáo xin lại cái bình cổ.

BA — Không đời nào, ông phải biết rằng vì cái bình ấy tôi mới mua cái lồng sáo này.

CHỦ (lồng sáo (hóm hỉnh) — Không đời nào ông lấy được cái bình cổ đó vì nhờ nó mà tôi đã bán được trên hai chục lồng sáo bằng một giá rất đắt.

Bốn cốc.

Lý Toét gặp Xả-Xẻ giữa đường.

XẢ-XẺ — Bác đi đâu đấy?

LY TOÉT — Tôi đi mượn cốc. Đốc tờ dẫn mỗi ngày uống bốn cốc sữa, mà tôi chỉ mượn được hai cốc. Bây giờ còn phải ngược xuôi mượn cho tôi đủ hai chiếc nữa.

♦ **Của Ngọc Bích**

Không ăn.

Tỷ học việc ở trong một nhà làm kẹo, được vài hôm ra chơi ngoài nhà họ, bạn Tỷ hỏi:

— Trong ấy, chắc mày ăn nhiều kẹo lắm nhỉ?

— Không đâu, ông chủ ông ấy đem từng cái đấy!

— Thật vậy à? Mày không ăn được một cái nào à?

— Không! Tôi chỉ mút mỗi cái một tí thôi.

♦ **Của L. Hiền**

Lý cứng.

— Thưa ngài, có phải ngài đã không nhận trả số tiền telephone mà người thu tiền của số báo-điện đến đòi?

— Chính vậy, vì đôi thế nào được tôi.

— Nếu ông cứng cổ như vậy, số sẽ bắt buộc nhờ pháp luật đòi hộ.

Vô danh

— Trò hãy kể một ông tướng trong đời nhà Lý.
— Ông Lý-Toét.

— Ông cứ việc nhờ, vì nhà tôi không mắc lệ-telephone bao giờ cả.

Mua rượu.

— Ông bán cho tôi một chai rượu vang.

— Ông mua vang đỏ hay vang trắng ạ?

— Điều đó không cần lắm, tôi mua hộ một người mà.

♦ **Của V. Xương**

Lý Toét.

— Toe, mày cứ chơi quanh quẩn bên bờ hào, rồi chết đuối thì tao đánh đòn đấy!

♦ **Của D. H. Hiếu**

Khôn.

A — Tao bị thằng Ba tát một cái đau quá.

B — Thề, mày đã trả thù chưa?

A — A! Đợi gì mà trả thù! Nó lại tát cho cái nữa thì khôn.

Thứ chè lạ.

T. L. — Ngày xưa nó, tao nghe đồn ngoài Hanoi có thứ chè «chân trâu» từ thuở bé đến giờ tao chưa được ăn thứ chè ấy. Vậy u mày cầm mấy hào ra chợ mua vài chiếc «chân trâu» về nấu chè cho tao ăn thử...

Một cách trả lời.

LAN — Anh Hoàng hỏi tôi tôi mà tôi chẳng nhớ là hôm ba hay hôm bốn nữa.

CÚC — Thế chị trả lời thế nào?

LAN — Mười tám...

Lắm rồi.

Ái độc vấn vãng bạn: ... «Bạn tôi ngày nay không may xa chơi đất khách, để lại người vợ hăm hăm tuổi với lũ con thơ...»

Đến đây thì vợ người chết đứng khóc nức nức, bỗng gạt nước mắt mà ngắt lời:

— Ông làm rồi! ... Tôi hăm hai chứ!

♦ **Của T. Lân Sơn Tây**

Phòng xa.

A — Đốc tờ bảo anh sống mỗi ngày một liều, sao anh uống hết cả 10 liều?

B — Thuốc đắng quá! Tôi nhia khô óng bên này, lãn sau có sỏi khô phải uống nữa.

HAI TRANG

KỶ NÀY Giáo sư Nguyễn hợp Vỹ không có bài vì... Không phải vì Giáo sư cảm gió, cảm nắng, hay xô mũi, nhức đầu — một người đã có tấm thân và các cơ thể luyện tập thì không bao giờ lại ốm vặt. — Nhưng vì tờ báo Ngày Nay... ồm, ốm liệt một tháng ròng, nên Giáo sư quên khuấy đi tưởng nó vẫn còn nghĩ dưỡng bệnh. Bởi vậy mà Giáo sư chưa gửi bài tới.

Nhưng lời vậy mà trong số báo này, tôi, Nhị Linh Cốc tử, được ân hạnh viết thay trong mục «Luyện tập thân thể». Độc giả chắc đoán già rằng tôi sẽ ghi những ngày tốt nên luyện tập thân thể và những ngày xấu không nên luyện tập thân thể. Hay tưởng tôi lấy một lá số tử vi về nên thề dục nước nhà?

Không, độc giả đoán sai hết. Tôi chỉ viết một câu truyện vui về «luyện tập thân thể» với cái đầu đề to tát trên kia của giáo sư Nguyễn hợp Vỹ: «Vi sao ta cần phải luyện tập thân thể?»

Đoạn khai mào tưởng đã quá dài rồi, và đã quá đủ để giới thiệu một câu chuyện vui có lẽ rất nhạt mà tác giả của nó trước khi kể đã phải rào đón cẩn thận.

Nhưng đây câu truyện vui:

Sau khi ăn no nê, chén say khướt trong một bữa tiệc linh đình tại khách sạn, Hồi ra lệnh cho tài xế đánh ô-tô xuống tiệm nhảy.

Tiệm nhảy đồng nghĩa, vì tôi hôm ấy là một tối thứ bảy, một tối ăn chơi của các công chức cặm cụi làm việc suốt tuần lễ trong những phòng giấy kia rồi và thiếu khí trời; của các văn sĩ vào tiệm gọi một cốc cà phê để không uống và nhào vủ nữ uốn ẹo tấm thân bằng con mắt thêm muốn, con mắt giả vờ quan sát, bằng cặp môi mím mím, cặp môi giả vờ chế nhạo; của những ông chủ hiệu thợ may, chủ hiệu đóng giày, chủ hiệu làm mũ, chủ hàng tạp hóa, chủ hàng tơ lụa, của tất cả những ông chủ có xe ô-tô hay không có xe ô-tô nhưng chắc chắn lúc nào cũng có rất nhiều tiền trong ví.

Hồi trình là một trong bọn các ông chủ ấy, một ông chủ có chiếc ô-tô hôm mới tậu và cần phải dừng bánh trước một tiệm nhảy hay một nhà có đầu.

Cái ô-tô ấy bề thế và chứng chắc bao nhiêu thì ông chủ nó béo tốt và bề thế bấy nhiêu: nước da hồng hào, nhất ông ta lại đương say rượu, cái bụng phình phình vì ông ta vừa ăn no kénh, đôi con mắt híp híp, dấu hiệu của sự phát phì và sự sung sướng vật chất.

Hồi ông đang tưởng xe, ông đang

Vi sao ta cần LUYỆN TẬP

bước vào tiệm: Người giàu có không bao giờ cần vội vàng, hấp tấp. Ông chàng ta ung dung ngồi chờ bất cứ trong cái ghế bành, bên cái bàn thấp bày ở hàng đầu. Chàng đem mắt nhìn quanh một vòng, để ý các cái tiếng gọi: bởi!

Một người bầu bệu đến cái để lễ phép chào, vì nhận thấy ông khách sộp và quen, rồi khom khom đứng chờ lệnh. Giữa lúc ấy ông bài valse vừa dứt. Hai cô vũ nữ chừng đã cùng liếc thấy họ thì cùng chạy vội lại, cùng đỡ tay bắt và cùng kêu: «anh!» Ông thì «anh» đã có con gái rồi cũng bằng tuổi hai cô.

Anh cười híp mắt tay hai cô nắm mắt anh đã híp sẵn, rồi tay anh đón lấy tay một cô, và anh bắt bằng một giọng át trẻ: «Chào em Lan, chào em Tuyết!» Rồi anh ngẩng lên nhìn người lái, rồi

DOCTEUR NG. - MANH - THAN
 CLINIQUE ET MATERNITE
 CABINET MEDICAL
 11-13 Avenue de Grand Boule
 Telephone : 230

Médecine générale et infanterie
 Dermatologie - vénéréologie
 Rayons X - Rayons U.V et L.R
 Diathermie - Ondes Courtes
 Courants Galvano - Faradisation

CONSULTATIONS
 Matin : 8h. à 11h.
 Soir : 8h. à 10h.

cần phải

TẬP THÂN THỀ

Truyện vui của Nhị-Linh

mấy tiếng : « Một chai «mum» với ba cái cốc »!

Vừa uống được một hớp, thì bài tango đã nổi lên. Một người trai trẻ ngả đầu tiên đến sát bên Lan. Nàng hèn lên khẽ nói với Hồi : « Xin phép anh nhé ! ». Rồi đứng dậy khiêu vũ với người ấy. Còn Tuyết vẫn ngồi cạnh Hồi. Hồi bảo nàng : « Chúng ta ngắm họ nhảy, thú hơn. »

Nhưng lại một người nữa tiến đến, một người to lớn, vạm vỡ, vai ngang, ngực nở, một nhà quyền Anh chắc chắn. Người ấy cúi đầu chào Tuyết. Tuyết đưa mắt nhìn Hồi, ngập ngừng, lúng lúng. Hồi đứng phắt dậy định cùng Tuyết khiêu vũ, nhưng người kia, kéo bừa cô vũ nữ ra và quai cổ lão xược cười vào mặt Hồi.

như để thách : « Muốn làm gì thì cứ làm ! »

Trong lúc bối hoảng, Hồi không kịp nói một câu. Có lẽ vì chàng say liú liú lại, nhưng cũng có lẽ vì cái maoh đùng phi thường của bên địch khiến chàng rụt rè. Chàng ngồi suy nghĩ. Và sự uất ức làm chàng tỉnh bản rượu. Lúc kẻ vô lễ đem Tuyết lại trả chàng với hai tiếng « cảm ơn » khiến khích, chàng đã trấn tĩnh bản và đáp :

— Có gì mà ông phải cảm ơn. Nhưng ông cho phép tôi khuyên ông vài lời : ông đừng quá tin ở cái sức khỏe của ông. Cái sức khỏe sôi nổi ấy không chắc đã thắng được cái sức khỏe tiềm tàng của một người...

Chàng trẻ tuổi mỉm cười tiếp liền :
— Của một người như ngài chẳng hạn.
— Có thể lắm, xin ngài đừng vội tự phụ.

— Tôi đâu dám tự phụ, nhưng chẳng hay cái sức khỏe ấy nó tiềm tàng ở nơi nào và nó tiềm tàng cho tới ngày nào, năm nào? Năm năm nữa, mười năm nữa liệu nó có chịu xuất đầu lộ diện không, thưa ngài?
Hồi phát câu vì câu mỉa mai ấy?
Không, một người tự cho mình có một sức khỏe tiềm tàng, bao giờ cũng bình tĩnh. Chàng ôn tồn trả lời :

— Vâng, mười rằm cũng không muộn quá đâu. Lúc bấy giờ ngài mới độ gần bốn mươi, hãy còn đương thời sung sức, mà tôi cũng mới ngoài năm mươi, chưa lấy gì làm già. Vậy mười năm nữa chúng ta sẽ gặp nhau đây, tên và chỗ ở của tôi.

Hai người đổi trao danh thiếp. Hồi nói thêm :
— Mười năm sau xin lại gặp ngài. Và ngài đầu chào. Đoạn chàng gọi bồi, trả tiền ra về.

Từ hôm ấy không ai tuấy mặt Hồi ở cao lầu và tiệm nhảy nữa. Không phải vì chàng xấu hổ với các tình nhân, nhưng vì chàng bận theo đuổi công cuộc bao thủ : Chàng tập thể dục dưới sự chỉ dẫn của một người bạn thân. Chẳng bao lâu ngực chàng nở ra, bụng chàng thon lại, bắp tay bắp chân chàng to và rắn chắc.

Mười năm sau chàng tìm đến kẻ thù.

Nhưng, than ôi ! kẻ thù của chàng đã chết, chết vì chơi đời quá độ, chết vì quá tin rằng cái sức khỏe số nôi của mình bền vững.

Thế là Hồi không trả được thù. Và từ đó chàng sinh ra buồn bực lại quay về gãi khuấy trong cái đời phòng lãng. Ngực chàng lại lép kẹp, bụng chàng lại xệ ra... vân vân.

Kết luận :
Ta cần phải luôn luôn và mãi mãi luyện tập thân thể.
Hay là :
Muôn sống một đời khỏe mạnh, cần phải luôn luôn có một kẻ thù mưu đùng.
NHỊ LINH
Ký sau :

Luyện tập thân thể
có những ảnh hưởng gì
Đời với sự lịch độc
của giáo sư Nguyễn hợp Vỹ

1-4-40

Nên : tế lễ, dâng biếu, đi việc quan, cưới xin, gây dựng, động thổ, trồng cây cối.

không nên : mở kho, đi thuyền.

Nào phải bà Nguyễn-thị-Đệ đi thuyền ! Bà chỉ đi chuyến xe hỏa Từ Sơn - Bắc Ninh, thế mà cũng ngã lăn xuống đất. Thì ra thánh lãn xe hỏa với thuyền, nên thánh lãn thuyền sai. Nhưng lỗi ấy không ở thánh mà ở sở hỏa xa thêu (oa cũng cứ phát về để hành khách phải chen chúc và bà Nguyễn thị Đệ phải đứng men ở cửa toa ngay chỗ gần bậc lên xuống nên mới ngã bị trọng thương.

Chuyến này thì dù không nên mở kho cũng phải mở kho mà đến mạng cho hành khách.

Hay có lẽ bà Nguyễn-thị-Đệ làm cái việc nên động thổ chăng? (giọng văn Đ P)

Cũng ngày hôm ấy, ông Nguyễn văn-Th... xem lịch thấy nên tế lễ liền đón xe ô-tô hàng đi chùa Hương cầu tài. Giữa đường thấy thất lại (mất vì đựng 49 đồng) ông lại quay về Hanoi. Chẳng rõ lần sau đi lễ ông có sẽ xem lịch nữa không?

Lại cũng ngày ấy, bà Tân 36 tuổi đi vân cảnh chùa Hương bị cảm chết. Nên tế lễ?

2-4

Nên vào học, dâng biếu, họp bạn, ra đi, trị bệnh, dựng cột cất nóc, chăn nuôi súc vật.

Nên vào học và họp bạn : ở trường xa thực kia, hai cậu T, K và bạn bè hai cậu nhập học đã họp bạn bằng những cái lát, quả dấm rất kịch liệt.

Nên trị bệnh : Hôm nay ở Nam-định, hai đứa trẻ uống xong hai viên thuốc để phòng bệnh chó dại liền co quắp chân tay rồi lăn ra chết.

Giá chàng uống thuốc để phòng bệnh chết thì đã không đến nỗi.

Xem ngày XEM NGHIỆP

3-4

Không nên kiện cáo, cưới xin, trồng cây cối.

Không nên kiện cáo : thế sao hôm nay nhà kia ở phố Reinach lại kiện bọn lên Thành bán cái đã dùng cân man trá? Mà bọn gian này bị bắt giam hẳn hơi, nghĩa là trái với lịch, nên kiện cáo lắm.

Lại nữa cũng ngày hôm nay, ông Thái đã kiện người làm công lấy 14 súc vãi.

Không nên cưới xin : Có lẽ vì lịch nên ông Ph... định đốt nhà để hoãn việc cưới chạy tang của em vợ chàng? Nhưng việc cưới vào một ngày không nên vẫn... thành.

4-4

Nên tế lễ, dâng biếu, đi việc quan, cưới xin, họp bạn, ra đi, đổi chỗ ở, trị bệnh, động thổ, đặt sào nghiệp, cất nóc.

Sao mà nên nhiều thế? Mà luôn luôn thấy những cái « nên » trên này đi với nhau. Lần này lại thêm được một cái « nên » mới : đặt sào nghiệp.

Nên cưới xin : hôm nay có hai cái tin buồn.

Nên trị bệnh : bắt đầu từ hôm nay giá các hạng thuốc phiện đều tăng. Như thế phòng trị sao « bệnh nghiệp » cho được công hiệu?

Không nên mở kho : thế mà sáng hôm nay lý trưởng làng Văn chương đã đến mở kho của Đệ để bắt đồ đồng ăn cắp.

5-4

Nên cầu quan chức, buôn bán, trồng cây cối, chăn nuôi súc vật.

6-4

Không nên : phá khoán, kiện cáo, đào gông, chữa mắt.

Phá khoán? Phá khoán của thiệp phù thủy?

Còn như thánh dạy hôm nay không nên chữa mắt thì ý chừng thánh muốn nhữn người đau mắt hôm nay ngồi mà đợi mù. Hay thánh lập tâm hại các thầy lang chữa mắt, cứ cách vài ngày lại dạy chơi một câu « không nên chữa mắt »?

Nhị Linh cốc tử

TÂN - Á - CHÂU

Một bộ sử thật vĩ-đại bao-la về toàn cõi Á-CHÂU về cuối thời kỳ ÁU-CHIẾN. Thừa cơ hội các nước ÁU-CHÂU đương bị vết thương quá nặng vì nạn chiến-tranh, các dân tộc Á-CHÂU liền đua nhau đứng vùng cả dậy, cách mệnh hết các chế độ cổ-hủ dựng thành một cõi TÂN - Á - CHÂU.

Có bán khắp các đại-lý báo Đông - Tây

Giá mỗi số Op04 — Một năm 3p.80 — Sáu tháng 2p.00.

Tên soạn : NAM KÝ THU QUAN

17 Boulevard Francis-Garnier - HANOI

Téléphone : 882

(Tiếp theo)

TRUYỆN DÀI của NHẬT-LINH

HU đi quặt ra phía sau nhà thóc, nơi mà nàng biết không ai đến bao giờ; nàng ngồi xuống bực ga-h, hai tay ôm má cúi nhìn mũi giày. Nàng thương hại Trương và bàng hoàng lo sợ.

Nàng bứt rứt như người vừa phạm một tội nặng; để cho Trương yêu mình khổ sở đến như thế. Thù cho là nàng đã có lỗi đối với Trương. Nhưng trong thâm tâm nàng, rất nổi vui sướng mà nàng không ngờ đến dần dần nở ra làm nàng nóng bừng hai má và hoa cả mắt. Nàng để tay lên ngực, mắt nhìn vào quăng, không rời khe lặc đão:

— Mình của yêu đến thế kia à?

Nàng tự hỏi như người lấy làm lạ, chưa tin lòng mình. Nhưng nàng không thể không tin được nỗi vui sướng tự nhiên và chân thật của nàng lúc đó. Thù ngồi như thế lâu lắm; nàng không muốn ra vì nàng thấy trước rằng nhìn ai nàng cũng sẽ ngượng và ngượng nhất là gặp Trương.

Còn Trương, Trương yên trí là không có ai trong thấy mình; chàng lại ra ngoài ngồi viết nốt bức thư. Đã

ký tên, Trương lại xóa đi, viết thêm:

— « Tôi chỉ cố cho Thu biết vậy thôi, chứ tôi không dám xin Thu một thứ gì cả. Yêu hay không yêu, Thu cũng không cần cho tôi biết. Nếu Thu không yêu mà tỏ ra cho tôi biết tức là Thu giết tôi. Thu cần gì phải thế vì tôi có dám xin thứ gì đâu. Tôi không dám chắc ở tình yêu của Thu, nhưng tôi chắc Thu không phải là một người ác. Vậy xem xong bức thư này, xin Thu đốt ngay đi và coi nó như là không có. Thu không phải bận tâm gì về sau cả: Thu cứ để mặc cho tôi yên lặng yêu Thu vẫn biết đó là quyền của tôi, Thu muốn cấm cũng không được; nhưng tôi cũng xin Thu cái hạnh phúc được yêu Thu mà không dám mong Thu yêu lại. Tôi nói ra được cho Thu biết là tôi thỏa mãn rồi. Tôi không mong gì hơn là Thu cũng yên lặng như tôi yên lặng yêu Thu bấy lâu ».

Trương ký tên, cầm bút nghĩ một lúc rồi lại viết thêm:

— « T. B. — Xin Thu nhớ cho rằng nếu Thu cho ai xem bức thư này — vì Thu không yêu, cũng không thương tôi

thôi. Chàng đoán Thu cũng như chàng, nên không dám đòi hỏi gì nhiều để Thu phải bận tâm quá. Nếu Thu không yêu, Thu chỉ việc đốt thư rồi ngoi đi như không; nếu tình yêu của Thu mới nhóm, còn e lệ thì bức thư không làm nàng sợ hãi đột ngột quá.

Bức thư viết xong, nhưng ba, bốn hôm sau chàng vẫn chưa đưa. Có lẽ Trương đã toan xé đi, nhưng chàng biết trước là xé đi tất rồi cũng phải viết cái khác nên lại thôi.

Một buổi sáng, Hợp rủ Trương đi xem một cái chùa cổ cách đấy gần cây sô. Hai người đã ra đến cổng ấp, bỗng Trương giật mình bảo Hợp:

— Anh đừng đợi tôi một lát. Tôi bỏ quên cái này...

Chàng đi Hợp đẩy đi thẳng về nhà. Khi qua sân, Mỹ Lôi:

— Anh chưa đi à?

— Đi rồi, tôi quên cái này về lấy.

Chàng vừa nói vừa nghĩ thầm:

— Miễn là Thu còn ngồi khâu ở trong buồng.

Lúc chàng vào đến phòng giữa, tiếng Thu ở trong buồng hỏi ra:

— Các anh chưa đi à?

Trương rút bức thư cầm gọn trong tay, đi về phía cửa buồng. Chàng vội chưa nghe rõ câu Thu hỏi:

— Có hỏi gì chúng tôi?

Trương ném bức thư lên trên chiếu ngay trước mặt Thu; chàng không thấy Thu ngạc nhiên lắm; nàng chỉ hơi ngoi ngác, tỏ vẻ muốn nhận thư nhưng còn lưỡng lự. Trương nói nhanh:

— Có cứ bình tĩnh đọc hết, không có gì đâu.

Chàng quay đi ngay cho Thu hết lưỡng lự vì chàng nhận thấy nếu đứng lại một lúc nữa thì

Thu sẽ từ chối.

Ra khỏi vườn, Trương mới bắt đầu thấy tim đập mạnh. Chàng hồi hộp như có việc quan trọng nhất trong đời vừa xảy đến. Cái sàn gạch chàng thấy rộng mông mênh và trời bình như cao hẳn lên; Trương nhìn những người đi lại trong nhà, như lạ lắm, mắt chàng nhìn thấy họ, nhưng chàng có cái cảm tưởng là họ không có đấy.

Trương giật mình nghe tiếng Hợp hỏi:

— Anh bỏ quên gì thế?

Chàng không nghĩ đến điều đó, Nhưng cũng may chàng tìm ra ngay:

— Tôi bỏ quên khăn mùi xoa.

Trương thò tay vào túi quần và đồ người ra một lúc. Chàng bỏ quên khăn mùi xoa thật.

Hai người đi chơi đến chiều mới về. Trương đoán lúc này Thu đã xem thư rồi và ý rằng đã định. Về tới nhà, Trương lo sợ quá; chàng thấy bình như

vừa có một sự thay đổi khác thường ở trong gia đình Thu.

Tiếng Mỹ nói ở nhà khách, chàng nghe thấy lạ tai, có vẻ giận dữ.

Ái ai cũng bình như ngóng đợi một sự gì — một sự gì rất không bay — sắp xảy ra. Mỹ vẫy tay gọi

chàng lên nhà khách:

— Hai anh lên đây. Có thứ rượu này ngon lắm.

Đến lúc đó Trương mới yên tâm. Chàng tự bảo:

— Mình cũng vô lý. Thu nói ra cho mọi người biết làm gì... Chàng nói với Mỹ:

— Chứa đẹp quá. Sao Trương Bắc-cò không cho người về chữa, để mục nát...

Trương ngừng nói vì chàng nghe thấy tiếng Thu ở phòng bên cạnh. Thu cũng đột nhiên ngừng lại. Sự tình cứ xui giữa lúc đó

không có tiếng ai cả. Trong sự yên lặng, hai người — cách nhau một bức vách — cùng biết là dương yên lặng nghe nhau.

CHƯƠNG VI

Trương lại thấy không có gì mới lạ nữa. Hôm đưa thư chàng

— và nếu Thu lại lấy đó để chế riếu một người đã đau khổ lắm rồi thì lúc là Thu giết một mạng người. »

Thế là nhất quyết viết thư để biết rõ « sự thế ra sao », đến lúc viết chàng lại rút rứt sợ cái kết quả của việc làm. Chàng nhớ đến cái ý nghĩ của chàng lúc mới yêu Thu: tiện thì yêu, [không tiện thì

đã xúc động đến một bậc rất cao nên sau đó chàng càng cảm thấy rõ cái bằng phẳng, cái yên ổn nhạt nhẽo của cuộc đời, tuy là một cuộc đời sống gần Thu. Trương nhớ đến cái thú thân tiên khi hai người nhìn nhau lần thứ nhất: một giọt sương sáng long lanh nhưng rồi lại tắt đi ngay. Không có cái cảm giác gì bên cả; sau lúc đó, hai người nhìn nhau lại không thấy có gì khác lúc chưa đưa thư. Chính chàng đã yêu cầu Thu đừng tỏ ý thuận hay không thuận mà sao chàng lại khó chịu vì cái yên lặng của Thu đến thế.

Trương tỉnh từ khi về ấp đến giờ đã được sáu hôm; còn vài hôm nữa thôi chàng đã phải trở về Hà-nội, sống xa Thu.

— Thế rồi sau ra làm sao?

Có bóng người qua lá cây, Trương ngưng lên nhìn. Hợp với Thu đứng ngoài biển nhà cũ. Thu dựa mình vào cột nhà mái cúi khâu một chiếc áo. Trương đoán là nàng và áo cho Hợp và Hợp đứng đây đợi nàng và xong. Trương vẫn ngồi yên trên thành giếng khơi, làm như không để ý đến họ.

Một lát sau Thu ngưng tay ngưng nhìn ra ngoài vườn, nói một mình:

— Hôm nay, giờ đẹp quá.

Câu nói của Thu gợi Trương để ý đến cảnh nắng trong vườn.

Trời ấm và trong. Trên một cây bàng nhỏ, những lộc mới đâm, màu xanh non hơi phớt hồng, trông như một đàn bướm ở đâu bay về đậu yên. Chàng nghĩ cây bàng năm nào cũng nở lộc, đã bao lần rồi, vẫn chỉ như thế mà không chán. Chàng thấy cây

cỏ cũng như người, khao khát được sống tay đời bao giờ cũng giống như bao giờ.

Một ý tưởng vụt đến trong trí chàng như một sự ăn năn.

— Mình đi đến đâu?

Chàng mong mỗi viết thư cho Thu, nay Thu đã nhận thư của chàng, có phần chắc là Thu cũng đã yêu chàng, nhưng sao chàng vẫn thấy không được thỏa mãn. Tình yêu không giúp được chàng gì cả, chỉ xui chàng đương làm hại đến đời Thu một cách độc ác không ngờ. Cố nhiên là chàng không lấy được Thu làm vợ rồi. Chàng đứng dậy tức bực:

— Mình đi đến đâu? Mình vô lý hết sức.

Hợp gọi Trương lại. Thu vẫn cúi khâu như không biết là có Trương đến. Nàng mặc một chiếc áo nhiều褶; bên vai lấp lánh hàng cúc thủy tinh trong sáng như nước. Nàng vấn tóc trăn, cài lược nên Trương trông nàng hơi lạ, có một vẻ đẹp khác mọi lần. Nàng hơi chau mày chăm chú khâu; Trương không nhìn rõ mắt nàng khuất sau hàng mi đen và dài.

Lúc đó Trương cảm thấy rất rõ rệt rằng chàng là một người thừa đối với đời, đối với Thu. Giữa vẻ đẹp rực rỡ của mùa xuân, cạnh một người đẹp mà chàng yêu, Trương vẫn riêng thấy lẻ loi, trơ vơ với nỗi buồn nản thắm kín của lòng mình. Trương đứng lại ở dưới sân, chỗ có ánh nắng.

Mãi không thấy Thu nhìn mình, chàng kho chịu rồi quay đi một cách vội vàng, cố ý cho Thu biết là mình khó chịu. Hợp nói:

— Anh đi đâu?

Trương đáp:

— Giờ đẹp, tôi đi ra ngoài đời chơi một lát.

Vừa nói chân chàng vừa bước nhanh vì chàng không muốn Hợp cùng đi với mình. Trương thấy trong lòng ứa lên một nỗi giận không đâu. Chàng không rõ giận ai, giận Thu hay giận mình.

Trương đi ngang qua mấy túp nhà tranh lụp xụp của dân ấp rồi rẽ về phía máy quả đồi. Chàng treo qua hai, ba cái giỏ đến một chỗ khuất, có bóng cây, rồi nằm xuống cỏ giữa mặt nhìn lên. Trương tưởng như tìm được một chỗ yên tĩnh rồi thì sẽ giải quyết xong ngay cái ý định tự tử vẫn lớn vồn trong óc chàng từ lúc đứng nhìn Thu.

— Có nên không? có lẽ thế là hơn cả.

Trương cố tưởng tượng ra lúc mình uống thuốc phiện giảm thanh và nằm đợi cái chết đến. Chàng chắc cũng chẳng khác gì bây giờ, chỉ khác là một đẳng chết ngay, một đẳng cái chết còn lâu mới đến. Nhưng chàng thấy khó nhất là lúc cầm cốc đề lên miệng uống. Không, tự nhiên vô cố chàng không thể nào có cái can đảm ấy được. Phải có một sự tức tối nào đến làm chàng mê dại đi hay có một sự bất buộc cấp bách. Chàng mỉm cười:

— Thế thì mình tự tử thế nào được?

Trương nghĩ nếu làm thế nào là được. Thu cùng tự tử thì cái chết của hai người sẽ êm ái lắm.

— Hay là ta giết Thu!

Trương lấy làm lạ rằng chưa bao giờ nghĩ đến việc giết Thu,

ý tưởng ấy đến đột ngột quá nên Trương sợ hãi, mắt nhìn trừng trừng vào quầng không một lát. Trương lắc đầu rồi cố cầm yên không dám nghĩ nữa — Gió thổi lay động những ngọn cỏ làm chàng thấy ngứa ở má và ở tai. Một con bọ nhỏ như một hạt đỗ màu đỏ thắm bò trên đầu gối chàng, xóc cánh toan bay rồi lại cụp vào. Trương ngẫm nghĩ:

— Không biết con bọ ấy nó có những ý tưởng gì trong óc mà nó sống làm cái gì?

Trương giờ tay bắt con bọ và nghĩ nếu lúc này nó nhất quyết bay thì nó sẽ không chết. Chàng bóp mạnh cho đến khi con bọ nát rừ trong hai ngón tay:

— Nó chết hay sống cũng không có gì khác.

Bóng một đám mây chạy qua người khiến Trương đưa mắt nhìn lên. Tầng đám mây trắng sà cao yên lặng bay trong ánh sáng rực rỡ. Ở dưới cánh đồng có tiếng một đứa bé con gọi trâu.

Trương ra đi chân, và quạt hai tay lên đầu làm gió; lạ nhất là ngay trong lúc có những ý tưởng tự tử và giết người, Trương lại thấy trong mình khoan khoái, mạch máu lưu thông đều đều và hơi thở nhẹ nhàng. Sức nóng của ánh nắng mặt trời đã thấm qua quần áo vào làm cho da thịt chàng ấm áp dễ chịu.

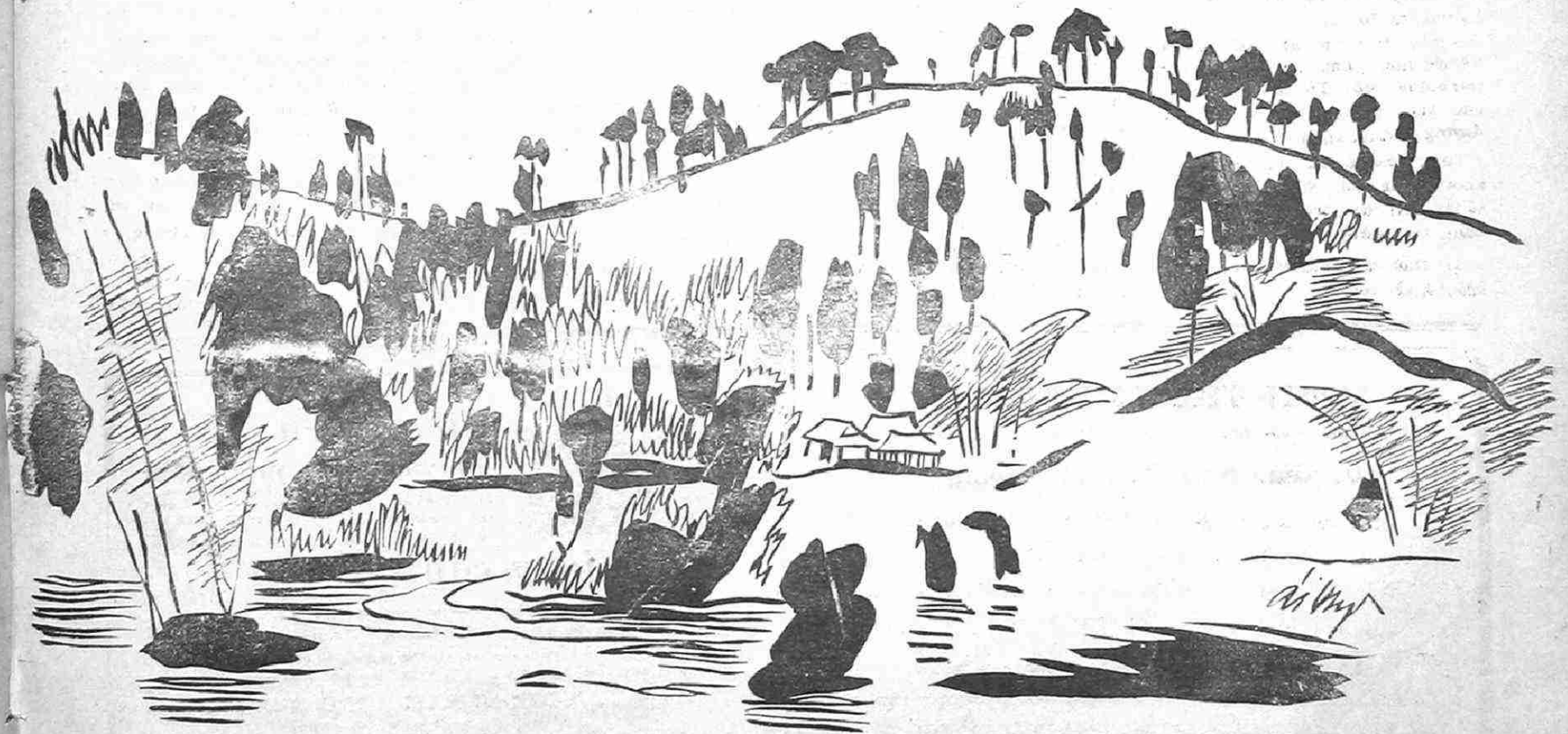
— Chắc lại là cơn vui của bệnh lao nó đến đây thôi.

Trương đứng dậy trở về nhà. Lúc tới cổng chàng dừng lại vì có một ý nghĩ vụt đến:

— Hay là ta nói rõ cho Thu biết rồi muốn ra sao thì ra.

(Còn nữa)

Nhật Linh

Già từ tuổi nhỏ (1)

BÚT KÝ của XUÂN-DIÊU

KHÔNG BIẾT em tôi bỏ đi lúc nào; nhưng bây giờ thì em đã đi rồi. Tôi nghiệp cho em tôi! Tình thoảng em còn về thăm, nhưng chúng tôi không tìm ở lâu cùng nhau, và dường như tôi có ý xa đi. Bây giờ thì em còn thương tình mà trở lại thăm viếng, chứ mười năm, hai mươi năm nữa! Tôi có gọi, có van rất cố, vỡ tiếng, em tôi cũng chẳng trở về.

Ồ! Em Tuổi Nhỏ của tôi, ta nhớ mừng tượng như một lần nào đây, ta đẩy em lên đường; mắt em hôm ấy xanh quá, miệng em cười gương, môi thắm hơi buồn; em ríng đẹp một lần cuối cùng, để ta nhìn em mà sau này mãi mãi nhớ thương. Ta thì ghen ngào, lệ phồng cả mắt, khế lác đầu; trán ta ướt ướt, lòng ta bị cuộc đời đầy xéo, ta còn gan ruột nào để giữ em lại! Ta yêu em, nhưng muốn cho em đi, vì đã tới giờ rồi!

Trái sắp đậu thì hoa phải tàn, nếu hạt thóc không chết đi thì cây lúa cũng không sống; em cũng biết rằng ta muốn ôm em lại mãi, nhưng có thể như thế được đâu. Thế là em đi, còn ta thui thủi về một mình, con đường thơ mộng đã thành con đường đời, ta bước từng bước đau thương, vì lòng ta trống cả em! Ta không muốn quay đầu lại nhìn; em đi rồi, ta phải thành một người lớn, phải sống năng chủ, nào là công việc, nào là cuộc sống, nào là cái đời...

Còn em, Tuổi Nhỏ ơi! ta không cảm thì em cũng không ở; em đi chậm chậm, từng quay lại cho ta. Em mang theo mặt đẹp của em, hai má trai tơ, đặn như mặt trời sắp mọc; trán em tinh khiết, chưa hề oằn hằn; lòng em ngây thơ, chỉ thích đùa cười. Từ bấy đến nay, em vào trong Thời Gian, con đường mờ mịt không em?

Thời, đường của em về chỉ là khói sương thôi, chẳng bao lâu em sẽ lẫn với châu trời, anh chỉ nhìn đàng xa, tưởng em là mộng, Anh

(1) Tuổi nhỏ (adolescence): từ 14 đến 20, 22 tuổi.

không dám giơ tay đón bắt; bắt sao được, mà bắt em sao? Em sẽ không đến với một khuôn mặt tạc trong thịt đời, khắc khổ, gập ghềnh, chín khô như một trái mùa hạ.

Có phải đêm nay em tôi về đó không? Ngày nghỉ, đêm thanh, chiếc hoa sao lại bay qua cửa; trăng lảnh, gió diên, ta soi trộm vào gương, thoáng thấy hình ta, thoáng thấy hình em. Tuổi Nhỏ đây ư? Hai ta còn một đêm dài, ngồi đây em, nằm đây em, dựa đây em; ở! anh tìm thấy em rồi, ở lại đây, em đừng đi nữa nhé!

Tội nghiệp cho em tôi, một tiếng động cũng làm em sợ; em mỏng manh, em đẹp đẽ quá, xe chạy ồn, đời làm dữ, là em muốn biến đi ngay. Ngựa xe ơi, chạy làm chi mà ồn ào, cuộc trôi qua phùng nào chắc gì đâu, sao đường phố còn rộn tiếng đời, không cho tôi tha hồ tâm sự? - Cửa trước đã đóng, còn cửa sổ sau; mặt trăng từ mầu cho mưa bóng xanh; hiện tại đã xa xa, quá khứ đã gần gần; gió thổi ma về, gió đưa thơ lại... Thời, chính là em tôi, chính là tôi xưa; nét mông muội, vẻ huy hoàng, chiều duyên dáng, cách thơ ngây, tâm này và hồn này là của Tuổi Nhỏ. Hồn xưa pháp phước ở đây là, cây cỏ đơm ra một lần hơi biếc, trời đất triển miếu; cảnh vật không già, người sao mùa mới?

- Em đó ư? Anh nhận rõ quá.

- Anh đấy ư? Em nhận không ra...

Tuổi Nhỏ ơi, bỡ ngỡ sao đang! Ta với em, ngày trước đây cũng chỉ là một. Em đi, giữ lấy tình túy; ta ở, cuộc thế khinh mạn, thời gian lẫn lữa; xa em rồi, thì còn gì thực xinh, còn gì thực đẹp nữa đâu! Chỉ có mắt em, đặt mầu sắc lên cuộc đời; chỉ có lòng em, ngỡ ngàng như đời mà đưa trẻ; chỉ có mặt em, lòng tơ bao bọc, chỉ ở tuổi em, cuộc đời bông hoa.

Nội làm chi, phải không em? Nằm trên ngực anh đây, con chim em ai; đưa tôi bằng ru chút nào, câu trai, mắng tơ; em của tôi đây,

thực là yêu quá!

Mới đi độ chừng một năm, mà bây giờ đã bỡ ngỡ nhau. Em có biết nhiều khi em thỏ về như một làn gió, nổi bão bụi của anh bỗng mất thơm như rừng núi xuống gào; ta vội vàng tưới nở mau mau, nhưng tuổi nhỏ ơi, em đến không nhằm giờ, làm khi lại hóa phôi phếu. Kỷ niệm của em vụt đến; ta vụt nhìn sâu vào cõi mờ mịt, ta vụt trao thắm: « Xứ ấy đẹp sao! » rồi ta đuổi em và chín bướm của em ngay, không dám lưu luyến. Mắt lại nhìn cái cuộc đời cho thực kỹ; tay lại nắm những sự đời cho thực chặt để mà sống chứ, nực cười thay! Và trong lúc làm người lớn, ta thừa biết rằng chiều nay, ta sẽ khóc em, hỏi em ở đâu, tìm em ở đâu, tìm em khắp nơi, đời em cho được; nhưng than ôi! trẻ con làm nũng với mẹ, chứ ai đàn làm nũng với đời.

Kể chi những cái bụi đó, em biết! Đêm đã khuya trăng thêm ngá; Tuổi Nhỏ mỉm cười đi, cho ta được vui, ôm em trên lòng; trái tim quá khư của em nhấp nhàng với lòng ta chạy chậm; ta rửa linh hồn cho sạch, để em đừng chê; ta còn khó khăn qua chăng? thì để ta khóc, cũng không xấu hổ chi mà!

Tôi ra em nhỏ của tôi, tưởng tôi còn nhỏ. Bóng trăng phấp phồng trên ngực. Năm canh lẻ mớ quanh mình. Tôi nằm giữa tuổi xưa, thấy mình mười sáu, mười tám, đôi mươi, tay chân bằng mềm, mắt bằng hồ, lòng bằng lửa, miệng bằng hoa...

Đêm thanh xuất đêm ai có ngờ đèo trời cũng sáng!

Mặt trời sắp mọc, đất thành thị sắp chuyển cả cửa nhà, cái máy đời sắp mở toàn tốc độ. Giấy, giấy, tôi đi! kỷ niệm chực biến hình bóng nhỏ sắp tan. Thời, em đi, ta ở, ta giấy, em về, thả xa nhau trong chút bóng trăng lảnh, để chút ly biệt còn được phấn xanh, chứ không chịu cha phải giữa bụi bặm ở ào, mất cả thếng liêng của nổi luyến tiếc. Em Tuổi Nhỏ, em Tuổi Nhỏ! già từ, từ già! ly biệt, biệt ly! - Nín em, nói chưa dứt lời, em đã đi mất.

Mặt trời đỏ rực đời chiếm cả mọi nơi rồi; ta sắp vào cho cái may của đời, chân bước đi, lòng còn ngoảnh lại. Em Tuổi Nhỏ! Em Tuổi

TRÒ - Thừa thầy con thầy sư từ rồi!

THẦY - Ở đâu?

TRÒ - Ở trong sách cách-trí ạ.

Nhỏ! đã xa nhau rồi, giờ lại xa nhau; gặp nhau thêm lần này, lần sau có gặp nhau chăng nữa? Bao giờ mới đến lần sau? Em chịu về thăm anh chàng? Ngày mai soi gương, có tình cờ thấy hai ta chung một bóng?

Em đi mất, ta ở lại một mình, tuổi người lớn không được mộng mơ, không được thơ ngây, không được bỡ ngỡ. Thời gian đầy sao lung, cuộc đời kéo trước mặt, chân trái rời xa thời nhỏ, chân phải bước vào thời nào đây? Ta nuôi đấng cay, cười gương mà để cho hoa tàn, mà mong cho trái đậu; hôm nay ta đuổi tuổi nhỏ để khỏi chậm chân trong cuộc thế; một ma sự đời đầu đời, lúa gặt, việc xong, chạy đi tìm em, em đã tan rồi!

Thời gian lạnh lắm, cái gì vào đó mà còn được đâu. Hôm nay còn gặp tuổi nhỏ năm ngoài; mà sau tuổi nhỏ chắc đã mờ bóng; vài năm sau nữa, đi thôi, em đã chết rồi! Nhớ mà thỉnh thoảng về thăm anh, tuổi nhỏ ơi; chó吠 tao trong tuổi giờ, mà để anh già cổ? Già từ; từ già! Ly biệt! biệt ly! Quả nửa lòng ta đã mất với em! Bệ thê liệt sẽ chiếm dần trái tim nóng máu; ta đứng đây, nặng nề, vững chãi, chen chúc, tị ganh, để mà sống với đời...

Tuổi nhỏ! tuổi nhỏ? già từ? từ già! ly biệt! biệt ly! Các bạn ơi, có gặp tuổi nhỏ của tôi không, ở trên đường cái?

Mỹ-thơ mars 1940
XUÂN-DIÊU

CABINET D'ELECTRO RADIOLOGIE

Hanoi - 54, Boulevard G-a-Long - Tél. 1275

Docteur Nguyễn-dinh-Hoàng

Membre de la Société d'Electro-Radiologie médicale de FRANCE

Ancien Assisiant d'Electrologie Radiologie à l'Hôpital de la PITIE à PARIS

MEDECINE GENERALE
MALADIES DU TUBE DIGESTIF
MALADIES DES POUMONS

Kiểm tiền đẻ!
80 vạn đồng một năm

Xử Bắc-kỳ mỗi năm phải mua của ngoại quốc gần 2 nghìn tấn quả, trị giá là 80 vạn đồng bạc. Muốn lấy lại số tiền ấy chỉ có cách độc quyền:

Giông cây ăn quả

(La culture des arbres fruitiers)

Tác giả Nguyễn Công-Huân, Bắc-kỳ Tham-tá Nông-chính

SẼ BIẾT cách giông quả đủ các thứ cây ăn quả mà bán Sách giông 220 trang, có 112 hình ảnh. Giá 19.20 (ở xa thêm 6p.30 cước)

BÁN TẠI: LIBRAIRIE CENTRALE

110 Rue du Pont en Bois - Hanoi

Prochainement à: 60 Bđ Bourgeois Desbordes, Hanoi

B A O

Dư luận.. đàn bà.

Lẽ tất nhiên là trong việc đàm cười không lay trên kia, tuần báo dư luận Đán-Bà chú ý và phẩm bình lắm. Vì trông người lại ngấm đến ta. - Việc hôn nhân là quan hệ cho phụ nữ, và cô gái lấy chồng cần được giữ trọn vẹn cái quyền lợi của mình, để tự định đoạt lấy số phận.

Người ta tưởng báo Đán-Bà sẽ nói thế... Nhưng đọc hết - và ngấm - nghĩ - cả bài đại luận «Tuyệt riêng phận gái» đăng ở số 54, người ta - nghĩa là độc giả như ông với tôi cố nghĩ cũng không hiểu Đán-Bà định nói gì, và ý kiến Đán-Bà là thế nào.

Các bà xưa nay vẫn kín đáo lắm cơ! Trước hết, đối với một việc quan hệ cho các bà các cô như thế, tưởng Đán-bà phải điều tra rõ ràng căn cứ cả đôi bên để biết sự thực chứ. Nhưng xem ra Đán-bà này chẳng cần biết sự thực lắm. Các bà vốn lười, nên chỉ mần nguyên thuật lại bài tin của một tờ báo hàng ngày, và điem nhiều phẩm bình vào đấy.

Kể cũng phải. Vì xưa nay, trong xã-hội thượng lưu, công việc gì đã có đàn ông làm, đàn bà chỉ việc hưởng mà thôi.

Bà ấy hưởng như thế này :
« Thiên hạ sấm sì, dư luận bàn tán dữ. Có người đa sự, dùng mật đạo đức bảo đó là một cuộc xung đột của hai phái mới cũ. Họ làm to chuyện quá !... »

Nghĩa là đó chỉ là một câu chuyện bé tí tí, không cần bàn đến...
...« nhưng không phải là cuộc xung đột của hai thời đại mà là một cuộc cãi nhau của hai bọn róm róm. »
Nghĩa là nhà trai cũng róm róm mà nhà gái cũng róm róm. (Thế thì ai không róm róm ? chắc chắn là Đán-bà!). Tại sao mà róm róm ?

...« Bọn nhà gái định khoe của... bọn nhà trai lã cã, định khoe cái « tán học » của mình ! Rồi cả hai bọn ấy cũng vì lòng tự ái... đã vô tình phá cuộc lương duyên của hai kẻ sắp thành gia-thất. »

Doir de Capri

Hừ ! Vô tình phá loại ! Chắc chú rề lúc từ chối lay cũng vô tình, và đã phá hoại cái lương duyên của chính mình mà cũng vô tình không biết.

- « Bớt rề lấy mình giữa lúc đông đủ rồi mới cho liễn, thật coi rề không bằng thàng ăn mạp ! Lễ giáo nào lại có cái lễ giáo ấy ! Định lấy đồng tiền làm mất nhân cách người ta, một kẻ có chút học thức, liêm sỉ khi nào chia ! »

Ấy là Đán-bà mắng nhà gái.
« Còn các cậu (!) phụ rề ! Các cậu định đem cái « tán học » (?) của mình khoe giữa đám cưới của một người bạn sao ? »

Ấy là Đán-bà mắng nhà trai.
Bây giờ mới đến lượt đàn bà tự mắng mình :

- « Về cái « vấn đề » (?), làm nhà gái định đem ra làm mất nhân cách bạn các cậu sao không báo bạn : « lễ xong nữa họ đưa tiền thì chờ nhận, chỉ nên thưa lại : lễ để tỏ lòng biết ơn và kính trọng chứ không phải vì kính tiền của. Thế có phải giữ được sĩ diện cả đôi bên không ? »

Thành thử ra Đán-Bà chỉ trông thấy trong việc bỏ lay kia cái chuyện tiền của mà thôi. Còn ngoài ra không nhìn thấy gì hết. Kể mà cũng phải : con gái bây giờ đi lấy chồng thì của hồi môn là cần nhất. Mà con trai đi hỏi vợ thì chức tước cao.

Trở lên, là cách phẩm bình của Đán-Bà. Giờ đây mới là cái lý luận :

- « Khi các cậu để tán lang lên gối, xuống gối trước bàn thờ gia tiên nhà gái được, thì có lẽ kẻ sinh ra người góa của bạn mình cũng rồ sao đấy ! »

Thế nghĩa là lễ người chết được thì lễ người sống cũng được. Mà cái lễ sống mới quý : một lễ sống bằng đồng lễ chết cơ mà ! Và khóc người chết được thì khóc người sống cũng được chứ gì (!). Và chôn người chết được thì có chôn người sống cũng chẳng sao ! (Hỡi phiên cho người sống một tí !)

Rồi đến Đán-Bà kết luận :

- « Các cậu (!) còn cần phải học về phép xã-giao nhiều lắm. »

Tôi tưởng cả Đán-Bà cũng thế.

Nhưng ngoài xã-giao, Đán-Bà lại còn phải học nhiều cái khác nữa cơ. Ví dụ như tự hỏi rằng : Tôi có thể vì xã-giao mà sụp lay làm làm, nhưng nên biết rằng lúc đó tôi có thích tỏ ra một người biết xã-giao hơn hay tỏ ra người nhất định theo lý tưởng của tôi hơn ?

Và thế này nữa : muốn nói về cái gì thì nên tìm biết cho thật, chớ có nhắm mắt nói liêu.

Đề cho người ta khởi nói : đàn bà làm điều, đàn bà ngồi lễ đối mặt và đàn bà nói mò. Ấy, tôi không nói Đán-Bà đâu nhé.

Thiên-Sĩ

(1) Chắc Đán-Bà sẽ kêu rằng : lễ khác, khóc khác, chứ vì với nhau thế nào được Ấy chính như vậy.

Vua Bà sợ Thần Lửa

Xóm kia, có mộ đồng gia,
Mở ngôi hàng... thánh nói là linh thiêng.
Con hương đến lễ rất siêng
Ngày ngày liu cánh chớp cheng, lên đồng.
Thôi thì thần thánh đủ dòng.
Bóng cỏ, bóng cậu, bóng ông, bóng bà,
Khắp nơi từ phủ, tom tòa,
Thường mò mẫm tới Điện hoa... đồng kênh.
Hen hò dưới mái nhà tranh,
Chặt như tờ chuột, tổ hình hang giới.
Thì ra thần thánh các ngài,
Xuê xoa, dễ tính như người Nam la.
Một hôm, ngay vía Vua Bà (?)
Mụ đồng lễ lập bày ra lưng bưng.
Điện thờ đèn nến sáng trưng,
Khói hương nghi ngút tưởng chừng mây bay.
Cung vãn đàn ngọt hát hay,
Vèo von : Bà đẹp, bà váy chín nghìn !
Mụ già nhảy múa huyền thiên,
Nói năng ông eo, phán truyền ba hoa.
Đồng lên đến giá Vua Bà,
Áo điều, khăn đỏ, túi chà oai to !
Bà mùa may, ba chèo đỏ,
Bà bơi trên cạn, nhịp hò hồ khoan !
Một lay bà nắm bó nhang,
Khua vung, khua vít, làm than bật hồng.
Bên lên nón mã chày bưng,
Bắt mồi, ngọn lửa bùng bùng lém nhonh.
Bốc lên tới mái nhà tranh,
Chỉ trong chớp mắt gáy thành hỏa tai.
Bấy giờ trong điện rối bời,
Ai nhanh thì chạy lấy người thoát thân.
Đầu tiên là bác cung vãn,
Vác đàn chạy lấy cái « cần câu cơm ».
Rồi thì đến bọn con hương
Xô nhau túi bụi ra đường kêu la.
Chậm chạp, sau đến... Vua Bà
Khăn châu, áo ngự, xông ra ngoài đường
Thất thanh kêu xóm, kêu làng,
Trị giùm thần lửa phủ phàng ra tai.
Thì ra, tẩu lay via ngài,
Ngài lên đồng, chỉ làm oai lõe đời.
Làm khi lai họa tới nơi,
Thánh đâu ? Chẳng thấy trở tại thần thông !
Đề cho thần lửa làm hung,
Thieu tàn một xóm vừa trong nửa giờ.
Từ nay hủn mụ đồng gá
Hết khoe khoang thánh điện nhà linh thiêng.

TÚ-MỒ

TRONG SỔ BÁO SAU : Sẽ tuyên bố kết quả

Giải Thu'ong Văn Chương

TỰ' LỰC VĂN ĐOÀN 1939

TRANG VUI CƯỜI CỦA ĐÔNG-SƠN

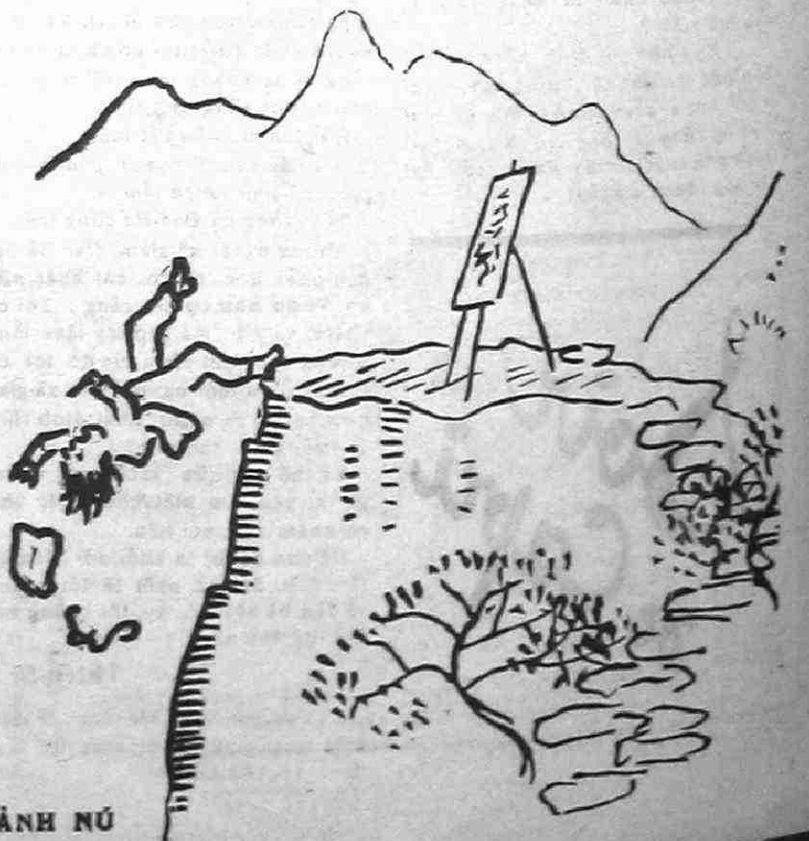
HỎI ĐƯỜNG

— Cô em bảo dùm đường nào là đường đi Hà-nội.

ĐI CHƠI KHUYA

VỢ (ngọt ngào) — Em vừa mê thấy cậu đi hát về
CHỒNG — Thế bây giờ, n'ợ lại ngủ đi, m'ợ sẽ mê thấy vợ lắm
mấy chiếc 10 máy thớt đều

VỀ CẢNH NÚ

(Họa sĩ vừa lái vừa ngắm tranh tự đắc) — Vẽ xong bức tranh này

CÓ CỨNG MỚI ĐỪNG ĐÀU GIÓ

Tuổi thơ ấu

(Tiếp theo)

Người giám hộ

TRẺ vị thành niên thật là sung sướng, cứ việc ăn, học cho đến lúc trưởng thành. Lo đã có người lo hộ, tiền cũng đã có người tiêu hộ: người ấy là người giám hộ.

Người giám hộ, như ta đã biết, có thể là cha, là mẹ, hoặc là ông, bà, hoặc là anh cả, ông chú hay là một người không có họ hàng gì với trẻ vị thành niên đã được hội đồng gia tộc cử ra để coi sóc, trông nom đứa trẻ.

Đứa trẻ, về nguyên tắc, không có quyền làm việc gì cả. Đã có

người giám hộ thay mặt nó để lo cho nó từ cái ăn uống, từ việc dạy dỗ cho đến những việc mua bán hay kiện tụng có liên can đến gia tài của nó, nên nó có cái

may mắn được một cái gia tài. Tuy nhiên, cái nguyên tắc ấy một đôi khi đem áp dụng sẽ thấy có những kết quả không ngờ: thí dụ như cậu con trai mười tám, nghĩa là con vị thành niên, đi lấy vợ mà luật cứ bắt ông giám hộ thay mặt cho đến cùng thì xem ra cũng không ổn cho cả cô dâu lẫn chú rể. Một thí dụ nữa: đứa trẻ vị thành niên đi ăn trộm, mà người giám hộ cứ nhất luật phải thay mặt ra tòa rồi vào khám để thay mặt cho bọn với nguyên tắc, thì thật không ai có cái can đảm nhận cái chức giám hộ nguy hiểm như thế nữa.

Vì những lẽ đó, trong một vài trường hợp, trẻ vị thành niên, tuy chưa đủ tí khôn, cũng phải tự thay mặt lấy mình: khi lấy vợ, khi nhận một đứa con đẻ hoang, khi phạm pháp, hoặc khi làm chúc thư chia của cho con hay

cho á đào

Người những trường hợp đặc biệt ấy, người giám hộ bắt buộc phải thay mặt trẻ vị thành niên mà làm việc.

Nhưng không phải là muốn làm thế nào thì làm. Nhiều ông giám hộ cứ tưởng rằng mình là cha chú đứa trẻ thì có quyền đem tiền của nó xuống tiêu ở nhà cô đào hay trong các tiệm nhậu; nó biết cũng phải hi há sung sướng đã được thấy tiền tài của nó bị dùng vào những việc có ích đại khái như thế; và đầu nó không hi há sung sướng mà ngộ nghĩnh trách móc thì cũng mặc nó, vì nó không làm gì được. Nghĩ như vậy là lầm to. Tiền của đứa trẻ là tiền của đứa trẻ, người giám hộ không thể coi là của mình được. Đối với gia tài, hoa lợi của trẻ vị thành niên, người giám hộ có những bổn phận rất rõ rệt, do pháp luật định đoạt phần mình, vì luật pháp nghĩ rằng không nên thử thách ai, đầu là ông Phật, cũng vậy.

Luật pháp nghĩ thế là khôn lắm. Vì thói thường, người ta có tiền trong tay thì ngứa ngáy muốn tiêu đi, bất luận là tiền của mình hay là tiền của người khác, nếu không có cái gì bắt buộc mình không được tiêu. Thế cho nên luật hộ Pháp hay Annam đều định rằng: « người giám hộ phải dùng các hoa lợi của trẻ vị thành niên để làm việc ích lợi cho nó » (điều thứ 255 luật hộ Bắc kỳ)

Muốn vay, tiền tài, hoa lợi của đứa bé không thể để lẫn với

tiền tài, hoa lợi của người giám hộ được. Người giám hộ, khi nhận chức phải lập tức làm giấy liệt kê và định giá động sản và bất động sản của đứa trẻ, hoặc là trước mặt một vị quản lý văn khế mà ta thường gọi là nô-tê, hoặc là trước mặt lý trưởng. Thế rồi, trong lúc tại chức, người giám hộ phải thương đứa trẻ như hương con, tiền pha hoa lợi của nó như một người cha tốt, nghĩa là phải nghĩ cách sinh lợi cho nó một cách chắc chắn, làm sổ sách phân minh về việc chi tiêu để đến lúc trẻ thành niên, cái gì cũng rõ ràng như thanh thiên, bạch nhật.

Nếu không, người giám hộ sẽ phải chịu trách nhiệm về những việc xảy ra. Thí dụ như đem đánh bạc chẳng hạn thì người giám hộ sẽ bị tòa án bắt bồi thường, hoặc bị truất quyền đi. Những sự trừng phạt ấy chỉ có hiệu nghiệm khi nào người giám hộ có gia sản ít nhiều, chứ nếu xác như vớ, chỉ có mảnh áo che thân thì đứa trẻ chỉ đến tặc lưỡi tiếc của như con thạch sùng mà thôi.

Vì vậy, nếu ngoài cái trách nhiệm của người giám hộ, luật còn bắt buộc người giám hộ ít ỏi nữa. Người giám hộ không thể một mình đem bất động sản của đứa trẻ mà bán, hoặc cầm cố, để nương đi được. Người giám hộ cũng không thể lấy nhân danh là người thay mặt cho đứa trẻ mà tự tiện đi vay hay đi kiện

được. Những việc ấy cần phải có hội đồng gia tộc cho phép mới xong. Nếu không, thư khế sẽ không có giá trị gì đối với đứa trẻ. Thí dụ như một ông chủ làm giám hộ cho cháu đem bán lên ruộng nương của cháu đi để tiêu; tờ văn tự bán đất ấy sẽ vô hiệu lực, đứa trẻ sẽ vẫn là chủ nhân ruộng nương của nó, còn người mua đất lơ đãng đành quay về kiện ông chủ nợ đòi tiền bồi thường vậy.

Không những thế: cả đến thư khế chính đứa trẻ đứng làm một mình cũng vô hiệu đối với nó. Những kẻ trục lợi đứng thấy trẻ vị thành niên nhà giàu cần tiền mà vội lợi dụng: no vay rồi no có thể không trả được, hoặc nó viết

giấy bán nhà của nó rồi nó có thể đòi nhà lại được; người cho nó vay hay mua nhà của nó, mà luật gọi là người đệ-tam, lúc đó chỉ còn có cách than thân, trách mình tham quá hóa ngu, mất tiền mà dại.

Luật pháp làm như thế là vì lúc nào cũng vậy, đều muốn bênh vực quyền lợi cho đứa trẻ, sợ nó còn bé dễ bị người ta đồ đạc, lừa đảo. Tuy rằng có lắm đứa trẻ còn ít tuổi đã khôn ngoan quyết, không lừa dối người lớn thôi chứ người lớn khó lòng mà lừa dối nó được, nhưng đó lại là một chuyện khác. Luật pháp chỉ biết coi nó như một đứa trẻ bé bỏng, khờ dại khác, cần phải bênh vực cho đến cùng.

T. Văn

DÀO MỎ

Đã có ban tề thuyết

của

NGUYỄN - VỸ

giá 0,50 cuốn 0p 25

Một cuốn Tiểu thuyết rất hay mà các bạn gái và các bạn trai NÊN ĐỌC để hiểu một hiện tượng xã hội quyết của ái-tình... Tác giả tả rất ly kỳ những mảnh khé có một không hai của một hạng công-tử chuyên môn sống vì gái, đường hoàng, sang trọng cũng vì gái...

LIBRAIRIE CENTRALE 60, Bd. Borghes-Desbordes - Hanoi

(Ancienement : 110, Pont en Bois)

QUẦN ÁO TRẺ CON

VĨNH - LONG

53, Rue de la Citadelle, Hanoi

● Kêu mới mùa hè ●

1940

● Bán buôn bán lẻ ●

Hanoi...

36 phở phường

(Tiếp theo trang 5)

trúng gà hay trứng vịt. Mãn hẩu thì làm rất to bột, nặn suề sòa dề trông càng to hơn, nhưng nhân thì hết sức kín đáo và nhỏ bé, vì được một tí tí thịt chổ bạng nhạo, mua rẻ của các hàng thịt lậu ở ở ngoài ô. lúc trút hàng bán rẻ. Nước cũng rất nhiều nữa, dềnh lên như ao sau trận mưa, nhưng nhạt vị như nước bèo. Ấy thế mà tất cả chỉ bán có năm xu. Trông đắt hàng là phải

Thế mà không; người Hanoi ăn quả sành, nên khó mà lấy nh ều hoa mắt người ta được. Có lẽ người bán nghĩ rằng quả rao là sực tắc, hai thanh tre già gõ vào với nhau như tiếng guốc đi của một gái về đêm. mà sực tắc chính ở hai tiếng tàu *Thực* đặc má ra *Thực* đặc là ăn được, cho nên quả chỉ cốt ăn được, không cốt gì ăn ngon?

Về thức quả này, tôi lại nhớ đến một câu chuyện nhiều ý nghĩa, và có thể là một bài học hay cho người mình.

Trong lúc người bán hàng annam mỗi vai lê gánh đi khắp phố môn dốt tre vì t ếng gọi mà vẫn không bán được mấy, thì bỗng nhiên một hôm ở một phố Hanoi nhỏ hẹp và đông đúc, nảy ra một chú khách bán hàng rất dở người. Chú ta cũng bán mì với mần thăn, cũng với giá năm xu, nhưng mì thì chỉ có mì không và mần thăn chỉ có mần thăn chần, đủ mười lăm cái. Nhưng nước rất trong và rất ngọt, mì thì đậm vị và dẻo, mần thăn thì bột mềm, và mỗi

cái có nhân một con tôm. Ăn mãi vẫn ngon không thấy chán.

Bác bán không cần gánh đi đâu, và cũng không cần gì bát. Ai muốn ăn đến hàng mà ăn ai muốn mua đem bán nhà lại mà mua, và người nhà mang về, chứ một bực thang ngấu bác cũng không chịu bước lên. Bác bán hàng cửa quyền như thế, người ta tuy tức vì cái làm bộ kiêu kỳ của bác, chề vì quá của bác đắt hơn quả của các hàng thường, nhưng người ta vẫn phải mua, vì quả của bác ngon. Người mua ngày dần đông: một gánh bác bán không đủ, phải làm hai gánh, rồi ba, rồi bốn, rồi năm, sáu. Mỗi gánh bác lại thuê một người bán, mỗi tháng công năm đồng. Nhưng người này bên nghĩ cách ăn bớt: một lượng bát mì bác bán, cứ ba bó mì thì họ bớt lại một; mười lăm cái mần thăn thì họ bán có mười hai.

Nhưng mặt lòng, hàng bác vẫn bán chạy. Mỗi gánh ít nhất bác cũng được lãi ba đồng một ngày. Sáu gánh vị chỉ là mười tám, một tháng lãi năm trăm hơn. Sau tháng sau khi bác ở Hảiphong đặt chân lên Hanoi, bác đã nghiệm nghiệm trở nên một người giàu.

Thế mới biết nghề gì là không có lãi, mà cái nghề chúng ta tưởng là hèn mọn ấy lại chóng làm cho người ta giàu hơn chán vạn nghề khác. Mền là thức hàng bán xứng với đồng tiền, đừng lừa dối người mua: của ngon thì người ta ăn, đắt rẻ không kỳ quái. Đó là một sự thực g ả dụ trong nghề buôn bán, mà tiếc thay, nhiều nhà buôn người mình

không biết đến, hoặc người mình làm tội bán rẻ, hoặc họ đánh lừa được người mua thì lấy làm sung sướng

Tôi quên nói nữa rằng chú khách bán mần thăn trên kia, giá cứ giữ lối bán gánh như thế thì không sao. Có tiền, chú lại muốn làm ông chủ hiệu: chú mở hàng cao lâu to ở phố Mã Mây. Cái chí này cũng không có gì là đáng trách. Nhưng chú lại muốn giống các ông chủ khác ở chỗ đánh bạc: chú đánh phân thân rồi chú thua Ba tháng sau, chú vỡ nợ.

Nhưng đây là tại chú, chứ không phải tại cái cửa hàng của chú, và cái phương pháp bán hàng của chú vẫn giữ nguyên giá trị khiến chúng ta nên theo

Sau khi vỡ nợ, tay trắng trở về, chú lại ghé lưng xuống gánh lấy gánh hàng mần thăn cũ: tiếng vẫn rao vang, và miệng vẫn tươi cười như trước: Đó là một tấm gương mà chúng ta lại cần nên theo nữa
(Còn nữa)

Thạch-Lam

Chung quanh cái lạy

(Tiếp theo trang 5)

Họ không trông thấy cái tâm xã hội của cử chỉ kia, chỉ chú trọng đến những đ ều không quan hệ. Mà cả trong việc này nữa họ cũng chưa làm hết bổn phận của họ: đáng lẽ điều tra cho rõ rệt, hay phỏng vấn cả hai bên họ trai gái để thông tin cho độc giả biết nếu họ muốn — (và đó là phận sự của họ) — họ chỉ vừa lòng đi nghe ngóng những lời bàn tán ở ngoài, và như vậy đã thuật sai hết cả sự thực, đến nỗi đem những vác-dề tiền, vô lễ, tự ái của họ hàng, .. làm duyên cơ chính cho cái hành vi kia. Họ đã không làm đầy đủ cái bổn phận và trách nhiệm mà họ vẫn tự nhận là đưa đường chỉ lối cho cho dư luận, phát biểu ý kiến của mình đối với một việc có quan hệ và ảnh hưởng nhiều trong xã-hội.

Họ đã làm sai lạc sự thật, và tự mãn nguyện nói vài câu chế nhạo đối với người con trai hôm ấy. Tại sao? Một người bạn tôi tìm một cách giảng nghĩa hơi chua chát rằng: nếu chú rể ấy không phải là một nhà báo, nghĩa là người đồng nghiệp của họ, thì có lẽ họ cũng khen đấy. Vì là người « đồng nghiệp », nên họ chế chơi.

Nhưng cái diêm ấy lại làm danh dự thêm cho chú rể. Một người không những có một lý tưởng, lại còn có can-dảm và vững tâm để theo cho đúng lý tưởng ấy, dù phải chịu thiệt thòi.

Thạch-Lam

Mua tem cũ

Cần mua tem Pháp và Đông-dương hạng to: Từ 1p đến 40p. một trăm.
Hỏi: M. N. K. HOÀN
Village Yen-Pay — Prés Hanoi

Nên biết

CỬU-LONG - HOÀN

Một thứ thuốc được phổ thông nhất ở Đông-Dương

Cửu-Long-Hoàn là một bữa-dược phát-hành bởi nhà thuốc Võ-Đình Dân ở Cholon (Nam-Ky) N 323 rue des Marius, nhà thuốc sáng lập gần 20 năm, được tin dụng nhất ở xứ mình.

Các cụ hơi thấy mệt, kém ngủ mất ăn, là phải dùng một hoàn Cửu-Long.

Những người gầy cò mất huyết phải nhờ thuốc Cửu-Long mới thấy máu lại sức.

Các thanh-niên nam-nữ vì làm việc nhiều mà mất sức, con người phải xanh xao, trí hóa phải mờ mịt họ đều khuyên nhau phải uống vài ngày thuốc Cửu-Long.

Các tiền-thor thiếu-phụ muốn nhan-sắc được tươi trẻ muốn khi huyết được hồng-hào nếu không nhờ đến thuốc Cửu-Long thì không còn biết nhờ thuốc nào hơn nữa.

Thậm chí, những người ngồi lâu đánh bài mệt nhọc, có truyện đi xa thức đêm cũng đều phải dùng 1 hoàn Cửu-Long mới lấy lại sức khỏe mau chóng trong mấy phút.

Cửu-Long-Hoàn thật là thứ thuốc huyền-diệu, rất có ích cho đời người. xưa nay, từ binh-dân đến trưởng-lã đều ngợi khen khắp Trung, Nam, Bắc, các danh-sĩ giai nhân đều yêu chuộng.

Người ta đã thường nói: Muốn sống phải nhờ cơm, muốn có sức khỏe phải nhờ Cửu-Long-Hoàn.

Câu nói ấy đã đúng với sự thật. Vậy những ai, dầu thuộc phái tôn học hay cựu-học xưa nay chưa gặp dịp có thiện-cảm với thuốc Á-đông hãy g ờ nên dùng một hoàn Cửu-Long thử xem n.

Dùng cho biết cái công-trình kinh-nhân của kẻ Phát-minh Cửu-Long-Hoàn một thứ thuốc không thua với phân-vi của nó ở giữa thời đại mà khoa-học đã thịnh-thế và xuống-mình.

Thuốc Cửu-Long-Hoàn có bán cùng các hiệu buôn lớn nhỏ khắp xứ, không nơi nào là không có. Giá một hộp 2 hoàn là 1p.10

Đừng làm tổn-phát-hành cho toàn hạt Bắc-kỳ, Á-lào, và Thanh-Hóa, Nghệ-an, Hà-tĩnh, là hàng Vạn-Hóa số 8 phố Hàng Ngang Hanoi.

Các thương-gia xa gần muốn trở bán Cửu-Long-Hoàn và các thứ thuốc Võ-Đình-Dân, Phục-Hang xin do nơi hàng Vạn-Hóa Hanoi.

Ở xa gửi thơ mua dúng, sẽ gửi thuốc cách lãnh-hóa giao-ngân nhà giấy thép.

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, PHỐ HÀNG BÔNG LỜ - HANOI

Một nhà in tổ chức rất hoàn bị, nhận in đủ các công việc: của các công sở và tư-gia, in các thư sách vở, báo chí, tiền thuyết, factures, reçus, cartes visités, invitations, faire part, cahier des charges, v. v...

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, Phố Hàng Bông Lờ - HANOI

Một nhà in mới mở, dưới quyền giám-đốc của ông NGHIÊM-KUÂN-HUYẾN. Có nhiều chữ mới, và nhiều kiểu chữ, công việc in mỹ-thuật, nhanh chóng đúng hẹn, giá phải chăng. Muốn về sau này khỏi hối hận về giá cao hạ, in xấu đẹp, thì: Trước khi in hãy cử một thử gì, nhiều hay ít, quý vị nên lại hỏi giá, xem mẫu và chữ của

NHÀ IN RẠNG ĐÔNG

194, Phố Hàng Bông Lờ - Hanoi

SÁCH MỚI

Lời Vó Thường Dùng

Nhiều lối vó thường dùng như bị bộp cổ, g ờ và bộp lại đánh ngã.

Bắt dao, gậy, ba toong v. v. Hình vẽ rõ, rất dễ học. Sơn-Nhân soạn. Giá 0p.30

ĐƯƠNG GIAO-CẦU MÀ CHẾT NGAY! ?

Lần trước đã thêm « Cách thật rửa khôn-khéo để tự chữa khỏi ngay các bệnh Lậu v. v. »

Đó là cuốn « NAM-NỮ BÍ-MẬT CHI-NAM » Chuyên dạy việc Vệ-sinh hôn-nhân của Nam-Nữ...

Có nhiều hình vẽ rõ và bài thuốc dễ dùng. Giá 0p.50 Ng.-An-Nhân thuật (1) ở xa gửi mua cả 2 cuốn một lượt cước có 0p.10 (Contre remboursement là 1p.20)

Thơ và mandat để cho nhà xuất-bản:

« NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 19 Hàng Đều - Hanoi »

1.- Muốn biết rõ giá-trị của sách N.N.B.M.C.N. xem trang đầu số báo 206 (vào ngày 6-4-40)

AN-THAI

Grand fabrique de Pousse-Pousse

Gấp khi gió kếp mưa đơn,
Dùng xe AN-THAI chúng con
có gì

Có bán đủ cả: Vải, Sám, Lốp
và đồ phụ-tùng xe-tay
N° 2, Rue Nguyễn Trọng-Hiệp
Hanoi

MUỐM DỪNG

GÕNGHỆ

nên hỏi:

Dinh V.-Tuong

BEN-THUY

Tel. 14

(près de)

OUVERTURE

LESAMEDI 14 OCTOBRE 1929

**CABINE
PROPHYLACTIQUE**

du Docteur HÏ

Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris

Spécialiste des
maladies vénériennes

Ouverture en permanen-
ce la nuit de 22 heures
à 6 heures du matin

Pour tous soins préventifs con-
tre les maladies vénériennes
(Đồ phòng bệnh hoa-liêu)

N° 2, RUE LLE HỘI-VŨ

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez
des chemises à col BALFI-
NÉ et TRUBÉNISÉ chez
votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert — Namdinh

HÔM NAY

EM VẪN ĐI CHƠI VỚI ANH ĐƯỢC !

— Úa ? Bữa nay là ngày hành-kính của em mà !
— Vâng ! Nhưng em sẽ có uống trước 1 hộp BẠCH-YẾN-HOÀN rồi.
Mấy ngày hành-kính trước kia anh thấy em k ở sở chịu tra lạnh cả
ngày, hay những trận nhức đầu, cũng những cơn đau bụng kinh hều.
là bởi em chưa biết thuốc ấy.

— Bây giờ thì em không còn lo
ngại ngày hành-kính nữa. Ngày
ấy đối với em là một sự thường

— Thảo nào anh trông em vẻ
vẻ quá !

— Vả, em còn ước ao rằng,
nếu các bạn gái được biết như
em, thì cái ngày lo sợ như cũ
người đàn bà ấy, sẽ thành ngày
không đáng sợ lí nào cả.

— Bời sẽ đẹp, và đẹp hơn nữa
có phải không anh ?

BẠCH-YẾN-HOÀN LÀ BAN QUÌ CỦA THÁNH ĐÀNG-QUANG
(1 HỘP 1p 00)

Bán tại nhà thuốc VO-DINH-DAN 323 Marins
Choison, Saigon, Pnompenh.

VAN-HOÀ N & Rue des Cantonnais, Hanoi.

CHERCHEZ-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos
commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANH

68-70, RUE DES ÉVENTAILS, HANOI — TÉL. 525

Bôi sáp son GUITARE

Từ sáng đến tối cũng không phải sửa lại,
Rất nhiều màu tươi, sáng hợp với đủ các màu da

Đại lý độc quyền
COMPTOIR COMMERCIAL
N° 50, RUE DU CHANVRE
HANOI

Hạnh-phúc gia-đình

Nhân các bà tới kỳ ở cũ !

Muốn tốt tươi nên giữ máu da !

HOA-KY RƯỢU CHỒI nên xoa !

Dung-nhan lại thấy đậm-dà hơn xưa !

Vừa giãn huyết, lại vừa răn cốt !

Vẻ đoan-trang đẹp tới như không !

Ngày xuân càng đượm sắc hồng !

Càng tươi màu thắm, càng nồng tâm gấm !

Giới-thiệu bạn gái.
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Một quyển địa dư mới :

PHŨ-THO TỈNH ĐỊA-CHÍ

tác giả : PHẠM - XUÂN - ĐỘ
K.Em học Sơn-tây

Giá 0p 45. Tổng phát hành :
NAM-KY, 17 FRANCIS GARNIER
HANOI

« Được đọc một quyển sách mới về
quê cha đất tổ của một người đã
trải ở nơi ấy mấy năm ròng, soạn
theo phương-pháp khoa-học, sắp đặt
theo thứ tự hợp lý thì còn gì thú
vị bằng ».

NGUYỄN-QUANG-OÀNH

**DOCTEUR
Cao Xuân-Câm**

de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
Plastitut antivénérien de Huế

Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị

Nội-thương và bệnh Hoa-liêu.

Khám bệnh tại :

153, Henri d'Orléans — HANOI

(Phố Cửa Đông, cạnh

hội Hợp-Thiện)

Có phòng dưỡng bệnh.

Sách « NÓI CHUYỆN VỚI CON »

bán tại hiệu Thụy-Kỳ, 98, Hàng-

Gai (Rue du Chanvre).

Giá 0p.35 một quyển.

BINH

DI-TINH

TRỊ KHỎI ĐƯỢC KHÔNG ?

Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh

đau, khi phải nhức nữa, các bệnh

đang biết glob-trung và những tai hại

ta bệnh ấy làm cần-đ. không biết

bao nhiêu đời của ta mà-n-ên.

Tay ngay hiểm, nhưng không phải là

không thể trị.

Ving tập thể-đọc, sống người anh

em, tránh những điều quá kị-h

lịch đến đ-đ-đ, ăn uống điều-đ-

là phương-pháp trị bệnh Di-Tinh

lốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng

đ-đ-đ lập thể-đọc mà còn uống thuốc

Đ-đ-đ 1 h-tho-hoàn mỗi ngày, thì

cái kết-quả còn mau lạ hơn nữa.

Dùng thuốc Đ-đ-đ 1 h-tho-hoàn,

các bạn được chắc chắn trị bệnh

Mộng-tinh được mau, và nếu bệnh

đang đến Đ-đ-đ hay Huyết-tinh, dùng

chỉ cần 5 hộp là thật mạnh.

Cái hay của Đ-đ-đ 1 h-tho là

đ-đ-đ bệnh không bao giờ trở l i

Một hộp 1p 00

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc :

VÔ ĐÌNH-DẪN

Chợ-lớn, Saigon, Pnom-Péhn

VAN-HOÀ

8, C-ntonna S, Hanoi

CHỈ GIỮM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khét-

khắc, ho có đờm trắng, xanh vàng,

hội thổi, bệnh nhưn có khi bị hành

nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây,

Nam không dứt, nên uống thuốc gia

truyền của cụ Trịch hải Long (nội

đ-đ-đ đ-đ-đ học báo). Thuốc đã cứu

đ-đ-đ muốn ngàn người. Có 2 thể

(thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua

thuốc gửi mandat cho ông :

TRINH-VÂN-HÀO, Directeur Ecole

Villa n. 110 rue Vassoigne

Tândinh, Saigon

DU NOUVEAU DANS L'ENSEIGNEMENT PRIVÉ.

Lycée VIÊT-ANH à Huế

La plus grande école privée de l'Indochine

Directeur : Đào-dăng - Vỹ, Président de la Société d'Enseignement Mutuel
et de l'Association pour la diffusion du Quê-ngu
en Annam

Des professeurs d'élite — Une organisation des plus modernes : enseignement par le cinéma, les projections, la radio, le pickup, — appareils classiques etc... Loisirs dirigés, — conférences, excursions touristiques etc...

Un local splendide : avec amphithéâtre, laboratoire, salle de cinéma et de conférences, préau couvert, court de tennis et terrain de sports etc...

Concours de bourses — Conditions avantageuses pour les enfants des instituteurs

*Demandons encore : professeurs licenciés, dames françaises, diplômés de Pédagogie, de P. C. N. ou de P. C. B.
Pour tous renseignements détaillés, écrire à notre directeur ou demander nos prospectus et brochures illustrés*

Ouverture : 2 Septembre 1940

Rượu Cốt Nhàn

MARTELL

ã thã rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN

L. Rondon & Cie L^{td} 21, B^d Henri-Rivière HANOI

Mặt đẹp như xuân

Ngày xuân về mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư như nẻ, bắt gió, bắt nắng, giấm, sần, to da, v...
Thân đều, ngực (và) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùng diêm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ 1 đồng. Răng đen, trắng. Uốn, nhuộm tóc.

MY-VIÊN AMY 28, - HANG THAN 28 - HANOI

AI MỜ MỸ-VIÊN? HIỆU HỚT TÓC

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet : 80p. — 150p
Máy sấy tóc : 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi : 0p,90 — 12p,00 — Máy điện Massage (sơ nã) : 9p. — 45p.
— 240p, Máy làm nõ vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. — Máy điện kẹp mũi thành dọc dừa 485p. —
tondeuse điện : 70p. — Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. — Bain facial vapore lumineux :
250p. — Pulvérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p,80 — 2p80 —
9p,50 — Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p — 3p. — Parma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong
Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn. Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ.

(mp. Thụy-Ký, Hanoi Tél. 800)

Le Gérant, Nguyễn k. Hoàn